

NIEUWE AVONTUREN

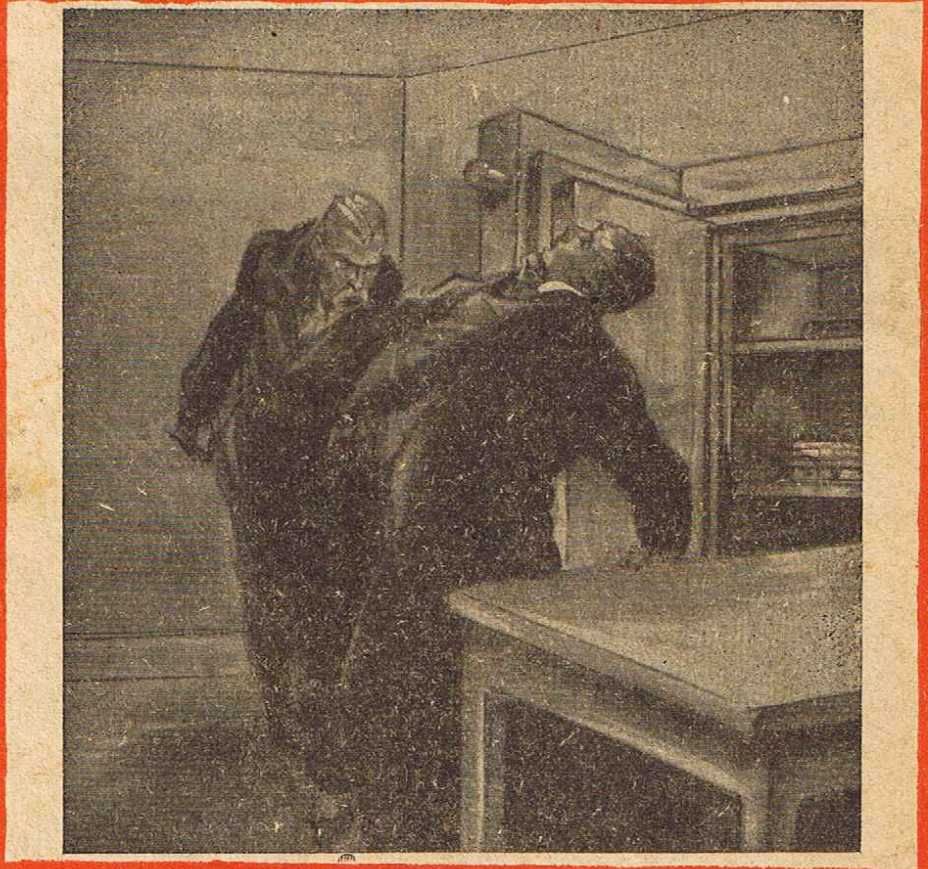
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Dubbelganger

Nr 2147

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Dubbelganger

HOOFDSTUK I

EEN DAGBLADBERICHT

Omstreeks tien uur in de ochtend zaten, onder het zonnescherm, hetwelk boven het terras van het «Hotel des Anglais» te Genua was neergelaten aan een der tafeltjes een tweetal heren, die in stilte genoten van de voortreffelijke koffie, die voor hen op het marmeren blad stond en verder hun aandacht ver-

deelden tussen de knappe vrouwen uit het volk, vooral de Genuese vrouwen uit de volksklasse zijn befaamd om haar schoonheid, de lastdragers in hun schilderachtige kledij, met hun korte broek, blote, gebrunde benen en de rode doek om het hoofd geknoopt, teneinde het te beschermen tegen de brandende zonne-

stralen, die, ofschoon de lente nog niet halverwege gevorderd was, onbarmhartig het plaveisel van deze verrukkelijke stad aan de Middellandse Zee zengden, de schreeuwende voerlieden, die zelfs hun Parijse collega's in het kernachtige vloeken verreweg de baas waren, de vissers met hun netten en roeispanten over de schouder, de luidgillende verkopers van verfrissende dranken en de dames en heren, die over het plein voor het hotel slenterden, zoals een Italiaan dat alleen kan.

De beide vrienden hadden bijna een half uur zwijgend tegenover elkaar gezeten, toen Brand begon:

—Het is hier verrukkelijk. Bijna geen publiek om ons heen, de zon schijnt heerlijk aan een wolkeloze hemel, het schouwspel, dat zich aan ons voordoet, is schilderachtiger dan ik in mijn stoutste dromen heb kunnen denken, ik gevoel mij hier rustig, ik zou hier wel enige weken willen blijven!

— Wat je indrukken betreft, Charles die deel ik in zekere zin, zei Raffles langzaam, maar wat het hier blijven aangaat, een mens is maar zelden meester over zijn daden.

— Hoe bedoel je dat? hernam Brand verwonderd. Niemand kan je toch beletten, om zo lang hier te blijven als je verkiest?

— Dat zou ik niet zo grif durven beamen, mijn waarde. Een man in mijn omstandigheden kent slechts uiterlijke rust, hij moet er dag en nacht op bedacht zijn, meer overhaast dan hem lief is, de plek te verlaten, waar hij zich bevindt.

— Maar in dit geval gevoel ik mij toch volkomen gerust, Edward! zei Brand. Je laatste onderneming is met volslagen succes bekroond en de politie is blijkbaar het spoor volkomen bijster.

— Dat is zij nu, maar niemand kan zeggen, of zij het zal blijven, hernam Raffles. Het toeval kiest soms grillige wegen. En 't heeft nog een andere onaangename karaktertrek, het treedt steeds zeer onverwacht op, anders zou het ook geen toeval zijn. Met dat al geloof ik, dat wij hier een week zullen

kunnen uitrusten van onze inspannende arbeid. De zaak-Frézoul is volkomen naar wens afgelopen; ik heb een schreeuwend onrecht kunnen herstellen, en bovendien heb ik er nog ongeveer vier millioen francs van opgestoken.

Raffles doelde hier op de geruchtmakende zaak van de verdwenen Parijse bankier Frézoul, waaromtrent de Franse dagbladen van die tijd breedvoerig relaxen bevatten, die niet alle waren vrij te pleiten van heel wat fantasie.

Geen van die bladen had echter geweten en geen er van zou het waarschijnlijk ooit te weten komen, welke zeer belangrijke rol de Engelse Gentleman-avonturier had gespeeld in de epiloog van deze tragi-comedie.

Het naspel had de stad Turijn als toneel gehad, en zo kwam het dan ook, dat Raffles, na een groot onrecht te hebben goed gemaakt, door de bankier Alphonse Frézoul bedreven, te Genua op twee uren sporens van Turijn was komen uitblazen van de vermoedenissen.

Op dit ogenblik naderde een kellner, die een blad met enige verversingen en een paar dagbladen droeg.

Brand keek de man tamelijk onverschillig aan en toch was die kellner de drager van wat Brand weinige minuten later « het noodlot » zou noemen.

Raffles greep namelijk de man in het langs lopen met een traag gebaar bij zijn rokspanden vast en nam hem zonder een woord te spreken de bladen af.

De kellner bleef een ogenblik verbluft staan en mompelde toen, met een angstige blik in de richting van een tafeltje, dat een tiental meters verder stond en waaraan een heer met een vervaarlijke grijze snor en wenkbrauwen als knevels gezeten was:

— Neem mij niet kwalijk, signór! Die bladen.....

— Wel, wat is er met die bladen? vroeg Raffles bedaard.

— Zij waren eigenlijk bestemd voor de Capitano!

— Dan moet de Capitano maar even wachten, of je kunt hem ook andere brengen, hernam Raffles, volkomen onverschillig voor de gevolgen.

— Maar er zijn geen andere, mijnheer! hernam de kellner wanhopig. De Capitano zal woedend zijn!

Op dit ogenblik wendde de man met de grijze snor zich om, sloeg met zijn bambon wandelstok op de balustrade en brulde, zodat het over het gehele terras te horen was:

— Corpo di Liga! Kellner! Waar blijven mijn bladen?

De kellner leek wel een voet in elkaar te schrompelen en heefde als een espenblad.

— Daar heb je het al! De Capitano roept om zijn bladen! Geef ze mij alsjeblieft terug, mijnheer! U kunt ze lezen, nadat de Capitano ze gehad heeft!

Een ogenblik scheen Raffles te aarzelen, maar toen viel zijn blik op het opgezette, verbolgen gelaat van de kapitein, die er vast van overtuigd scheen te zijn, dat niemand zijn wens zou durven weerstaan, en onmiddellijk was zijn besluit genomen: de Capitano mocht van woede barsten, maar zijn zin zou hij ditmaal eens niet krijgen.

Raffles vouwde doodbedaard een der kranten open en begon er in te lezen. Maar hij had nog geen twee regels gelezen, of het blad werd als bij toverslag uit zijn handen geslagen.

Dat was het werk van het rottinkje van de kapitein, die wijdbeens voor Raffles stond en hem toebulderde:

— Weet u wel, mijnheer dat u mijn krant leest?

— Pardon, mijnheer, ik las er in, maar een onbeschofte vlegel heeft ze mij zoeven uit de handen geslagen zei Raffles doodbedaard.

— Waagt u dat tegen mij te zeggen, mijnheer? schreeuwde de kapitein, die bijna schuimbekte van woede. Ik heb het eerst recht op die kranten, mijnheer! Ik ben hier al jaren stamgast! Ik ben kapitein in het Italiaanse leger, mijnheer!

— En ik, mijnheer, ik ben hier vreemdeling en ik dank de hemel, dat ik niet als Italiaan geboren ben en dus niet onder uw bevelen als luitenant behoef te dienen!

— Dat is een belediging, mijnheer.

— Het heeft er althans veel van, mijnheer!

— En denkt u, dat ik dat duld?

— Ik weet het niet, ik zal rustig afwachten en het dan wel zien!

— Ik zal u wat zeggen, mijnheer! U lijkt veel op een van die vervloekte Engelsen, die tijdens de oorlog met mij de spot hebben gedreven met mij en met onze wijze van oorlogvoeren!

— Ik lijk er niet alleen op, mijnheer, ik ben er een, hernam Raffles kalm.

— Welnu, mijnheer, ik heb u zoeven het blad uit de handen geslagen, voor die laatste belediging zal ik mijn roting op uw onbeschaamde facie laten neerdalen! Ik zal u tonen, wat een Italiaans kapitein doet, wanneer hij beledigd wordt!

Reeds ging het rietje de hoogte in, maar neerdalen deed het niet.....

Raffles stak slechts even zijn gebalde linkervuist uit en trof de beklagenswaardige kapitein ter hoogte van de hartkuil, even boven de maag. Nu is voor een corpulent man de maagstreek een uiterst kwetsbare en gevaarlijke plek. De kapitein stooft eerst een pas of vijf achteruit, danspasjes makend, als een balletteuse en vouwde toen met raadselachtige snelheid dubbel, zodat hij met zijn handen op de marmeren vloer van het terras kwam te steunen. Maar nog scheen de slag zijn uitwerking niet geheel te hebben gehad, want daarbij liet de capitano het niet; hij gleed zachtjes terzij en kwam tenslotte op zijn achterdeel te zitten, leunend tegen de balustrade van het terras en verdwaasd om zich heen ziende, alsof hij niets wist van de tijd, noch van de plek, waar hij zich bevond, noch van het jaar, waarin hij leefde.

Raffles scheen echter van dit alles niets gezien te hebben, want hij was alweer gaan zitten, na het blad te hebben opgenomen en was alweer verdiept in zijn lectuur, toen de kapitein met inspanning van al zijn krachten overeind krabbelde, naar adem hijgend en volkomen paars in het gezicht.

Een paar kellners en bezoekers waren komen toeschieten, maar niet zo vlug, of het gehele voorval behoorde

reeds tot het verleden.

De kapitein stond nu op zijn benen, een der kellners gaf hem zijn hoed, een tweede zijn handschoenen, een derde zijn rottinkje aan.

Hij griste hun deze voorwerpen af en kwam steunend, blazend en hijgend weer naar Raffles toe.

Vlak voor hem haalde hij diep adem en begon:

— Uw k...

Raffles keek even van zijn blad op en keek de kapitein verwonderd aan.

— Praat u tot mij, mijnheer? U schijnt iets van mij te verlangen?

— Uw ka...!

— Praat, wat ik u verzoeken mag wat duidelijker, mijnheer. Ik ben niet sterk in het oplossen van raadseltjes.

— Uw kaartje! kwam het eindelijk met grote moeite over de lippen van de bijna van woede stikkende kapitein.

— Mijn kaartje! Wat wilt u in 's hemelsnaam met mijn kaartje doen? vroeg Raffles.

— Ik wil u er het mijne voor in ruil geven, mijnheer! brieste de kapitein.

— Maar ik wil uw kaartje in het geheel niet hebben, mijnheer! kwam Raffles bedaard. Wat zou ik er mee moeten doen?

— U begrijpt mij dus niet, mijnheer? Ik wil met u duelleren, tenminste wanneer gij een gentleman zijt en laat ik u zeggen, dat ik op tien pas afstand een vinger van een handschoen schiet!

— Laat mij u daarop mogen antwoorden, mijnheer, dat ik op vijftig pas afstand een aas uit een kaart schiet, elf van de twaalf malen achtereen! antwoordde Raffles kalm.

Plotseling scheen de kapitein merkbaar bedaarder te worden. Hij brabbelde enige tijd achter elkaar onverstaanbare klanken, waarvan niemand de betekenis begreep, drukte zijn hoed diep in de ogen, mompelde iets van «inglese maledetto» en ging zijns weegs.

Raffles keek hem met een ironisch glimlachje na en wendde zich daarop tot Brand, die niet zonder schrik de afwikkeling van dit drama had gadegeslagen.

— Wat is je oordeel over die onbeschofte Italiaan? vroeg hij.

— Wel, ik ben er van overtuigd, dat je hem niet als specimen van zijn soort kunt aanmerken, antwoordde Brand. Ik vind overigens, dat je hem wel wat ruw behandeld hebt.

— Niet ruwer dan hij het met mijne krant deed, antwoordde Raffles. En van krant gesproken, ik heb hier een aardig berichtje gelezen; je zult mij een genoegen doen, door er eveneens kennis van te nemen.

En met een eigenaardig glimlachje om de lippen reikte hij Brand het blad toe.

De jonge man keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan en vestigde toen zijn blik op het hem aangewezen berichtje, dat als volgt luidde:

**De verkoop der
Oostenrijkse Kroonjuwelen
Beslaglegging op
particulier bezit van een Aartshertog**

Onze particuliere correspondent meldt ons uit Frankfort:

Volgens een bericht van de «Frankfurter Zeitung» uit Wenen is in de Oostenrijkse Kamercommissie medegedeeld, dat op de 1ste December 1918, dus direct na het einde van de eerste wereldoorlog en nog vóór de vorming der Oostenrijkse Republiek, een groot gedeelte van de Oostenrijkse kroonjuwelen naar Zwitserland is gebracht.

Deze juwelen, die een grote waarde vertegenwoordigen, waren het eigendom van Aartshertog Franz en kwamen na diens dood als erfenis in de handen van zijn zoon Aartshertog Karl.

Deze heeft geweigerd, in deze aan gelegenheid een scheidsgerecht uitspraak te laten doen. Hij heeft er echter in toegestemd, voorlopig de verkoop der juwelen uit te stellen. Op een gedeelte van het particulier vermogen van de Aartshertog ten bedrage van 20.000.000 kronen, hetwelk zich thans nog in Oostenrijk bevindt, is bij wijze van waarborg beslag gelegd.

Brand had dit korte bericht snel doorgelezen, liet nu de krant zakken en keek Raffles vragend aan.

— Ik vind het bericht niet zo bijzonder belangwekkend zei hij. Waarom laat

je het mij eigenlijk lezen?

— Omdat ik het wel belangwekkend vind en omdat ik een idee heb, dat de Zwitserse lucht mij verbazend goed zou doen.

HOOFDSTUK II

EEN AVONTUURLIJK PLAN

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen en zette de kop koffie, die hij juist aan zijn mond wilde brengen, zo hardhandig neer, dat het weinig had gescheeld, of hij had brokken gemaakt.

Toen barstte hij uit:

— Naar de duivel met de kellner, die hier met zijn bladen voorbij moet lopen en naar de duivel met die aartshertog en zijn juwelen.

— Praat daar vooral zo lichtvaardig niet over, mijn waarde, zei Raffles glimlachend. Als je die juwelen kende, dan zou je je nog wel eens bedenken, voor je ze naar de duivel wenste.

— Ik heb ze nooit gezien en ik begeer ze ook niet te zien! hernam Brand humeurig.

— Maar ik wel, Charles. Ik begeer ze daarentegen zeer vurig te zien en niet alleen ze te zien, maar ze te hebben ook! Je kunt je geen voorstelling vormen van de schoonheid dier verzameling. Er is onder de diamanten van aartshertog Karl een steen van enigszins geelachtige kleur, die de vorm en

ook de grootte heeft van een duivenei en die niet minder dan honderd-zeven-twintig facetten heeft. Dan is er een prachtige riviera, die heeft toebehoord aan de grootmoeder van de aartshertog, voorts een parelsnoer, bijna een meter lang, waaronder paarlen, zo groot als een knikker en van een wonderbaarlijke, geheimzinnige glans, en dan een tiental zeer zeldzame zwarte parels, die één voor één tien duizend pond sterling waard zijn.

Brand had met een grimmig gezicht zitten luisteren.

Toen Raffles gereed was met zijn geestdriftige opsomming, zei de jonge man:

— Dat is heel mooi en ik wil graag aannemen, dat die verzameling diamanten en paarlen enig, onovertreffbaar, weergaloos is! Ik zou alleen maar eens willen weten, in welk opzicht de waarde van die diamanten voor ons van enig belang kan zijn.

— Maar mijn waarde Charles, je weet, dat ik altijd een bijzonder groot liefheb-

ber van diamanten ben geweest. Niet alleen houd ik er van om hun schoonheid, maar ook en vooral, omdat zij zo gemakkelijk te verbergen zijn, en omdat zij steeds hun waarde behouden! Hoe vaak is het mij niet gelukt, een paar diamanten ter waarde van twintigduizend pond sterling mede te nemen, eenvoudig door ze, met een dun laagje gips overtrokken, met behulp van gouddraad achter twee kiezen vast te maken! Ik heb er altijd met plezier aan teruggedacht, hoe ik, met dat gestolen kapitaal in mijn mond, een ernstig gesprek voerde met een detective, die de brutale diamantrover zocht!

— Dat mag zo zijn, Edward, en je weet, hoezeer ik je schrandereheid bewonder, maar in dit geval is er immers niet aan te denken, ons van die kostbaarheden meester te maken!

— Ik wil ze niet allemaal hebben; een gedeelte is mij voldoende!

— Maar voor de drommel, het zal je zelfs niet gelukken de kleinste parel weg te nemen. Het zal volkomen onmogelijk zijn, je in dit geval iets van die juwelen toe te eigenen!

— Waarom speciaal in dit geval? vroeg Raffles bedaard.

— Waarom? Wat een vraag! Natuurlijk, omdat die juwelen evengoed bewaakt zullen zijn als de kroonjuwelen van ons eigen vorstenhuis!

— Als je me daarmee denkt te verslaan, dan heb je het mis, hernam Raffles, terwijl hij een verse sigaret aanstak. Het is me onbegrijpelijk, hoe de gedachte in je opkomt, dat die juwelen van koningin Elisabeth II zo voortreffelijk bewaakt worden! Wel, man, als ik lust had, kon ik ze overmorgen in mijn bezit hebben!

— Wat is dat, Edward, grootspraak? Dat ben ik niet van je gewend, zei Brand op verwijtende toon.

— Je brengt mij in verzoeking, mijn waarde, om je te tonen, dat het geen grootspraak is. En misschien zal ik je het bewijs later wel eens leveren. Nu wil ik het nog niet doen, de tijd is er nog niet rijp voor. Maar wat de juwelen van de Aartshertog betreft, zij wor-

den bewaard, naar ik toevallig heel goed weet, door een juwelier in Bern; zij liggen in een safe, en ik meen mij te herinneren, dat ik wel eens meer zulk een kluis van haar inhoud heb weten te ondoen.

— In ons eigen land, Edward! In een stad waar wij reeds jaren wonen! Terwijl je volop gelegenheid had, om je voorbereidselen te maken en maanden lang de plaatselijke gesteldheid kon bestuderen! In Zwitserland echter ben je op vreemde bodem, je zult geen gelegenheid hebben om de nodige maatregelen te treffen, men zal daar wantrouwend zijn jegens iedere vreemdeling, kortom, je hebt ongeveer alles tegen je.

— Waarom praat je in het enkelvoud, Charles? Ben je soms voornemens mij dit werk geheel alleen te laten verrichten?

— Dat weet je wel beter, Edward, antwoordde Brand op zachte toon. Je weet heel goed, dat ik juist in zulk een onderneming, die ik niet aarzel als krankzinnig te bestempelen, je niet in de steek zal laten. Zo ooit, dan zal ik nu gelegenheid hebben, je te tonen, dat ik je in het grootste gevaar trouw blijf.

— Ik had ook niet anders verwacht, Charles, en ik geloof je de verzekering te kunnen geven, dat er aan de onderneming minder gevaar verbonden is, dan je je nu nog kunt voorstellen. Of de Aartshertog zijn juwelen verkoopt of niet, ik geloof er meer nut uit te kunnen halen, dan hij ooit zal doen. Verkoopt hij ze, dan zal hij van de opbrengst een landgoed, een motorjacht, een zeilschip, een paar huizen, wat weet ik, kopen! Het nut van dat alles is problematisch. Verkoopt hij ze niet, des te beter, voor mij ten minste. Maar dan is hun nut nog twijfelachtiger, want in het andere geval hadden tenminste huizenmakelaars, scheepsbouwers en automobielabrikanten er voordeel van gehad.

— Ik heb het al gezien, Edward, je plan schijnt ook ditmaal vast te staan, zei Brand zuchtend.

— Wij kunnen het immers in ieder geval proberen! hernam Raffles, ter-

wijl hij Brand glimlachend op de schouder klopte.

— Pardon, de poging moet gelukken, of zij moet niet ondernomen worden! protesteerde Brand. Een mislukking wil zoveel zeggen als een arrestatie, verhoor, de onthulling van je geheimen, de gevangenis, neen, daaraan valt niet te denken. Als het plan niet zodanig wordt voorbereid, dat mislukking zo goed als uitgesloten is, dan doen wij verstandiger, er maar liever in het geheel niet aan te beginnen!

— Dat is als een wijs man gesproken, Charles! kwam Raffles spottend. Ik geloof trouwens te mogen zeggen, dat je mij niet hebt leren kennen als iemand, die in het wilde weg een gevaarlijk plan onderneemt. Ik wil je nu wel verklaren, dat ik reeds vroeger aan die juwelen heb gedacht, en ik heb dan ook reeds een soort veldtochtplan bedacht, en de toestand daarginds eens opgenomen. Ik heb je reeds gezegd, dat de juwelen bewaard worden in de brandkast van een juwelier te Bern. Zijn zaak is de grootste van de stad en hij heeft een internationale faam, dus wij kunnen er wel zeker van zijn, dat zijn safe niet zo gemakkelijk te forceren zal zijn.

— Bedoel je Eckstein? riep Brand op levendige toon.

— Ja, die bedoel ik! Herr Heinrich Eckstein, die in de Breite Gasse te Bern woont. Waarom men die brede straat ooit een «Gasse» heeft genoemd, is raadselachtig, want die «steeg» behoort tot de fraaiste en breedste verkeerswegen van Bern!

— Ja, ik herinner het mij! Men vindt er enige bankgebouwen, fraaie herenhuizen, een paar grote hotels en verder dure winkels.

— Zo is het en een van die winkels behoort aan Herr Heinrich Eckstein, de grote juwelier.

— Woont hij daar ook?

— Ja, het gehele huis behoort hem toe; hij heeft het een paar malen reeds laten vergroten, door er aan weerszijden een huis bij te trekken, en hij woont nu met zijn gezin op de tweede, derde en vierde verdieping. De eerste

verdieping is ingericht als kantoorruimte; de man drijft ook een uitgebreide handel in ruwe en industrie-diamanten, boort enz. en heeft een dertigtal bedienden in dienst, en gelijkvloers is de eigenlijke winkelzaak, met wezenlijk goede smaak ingericht, en die slechts bij nader onderzoek haar ware aard doet kennen, want men treft er, bijvoorbeeld, geen weidse etalagekasten aan, van onder tot boven volgehangen met ringen, braceletten, horloges, daspelden en andere fraaiigheden, maar slechts hier en daar staat een kleine vitrine van dof mahoniehout, en onder het glazen deksel ligt dan niets anders dan een fluwelen kussentje met een paar diamanten, een fijn gouden dameshorloge met emaille versierd, een paar broches, oorhangers of iets dergelijks. Het is alles zeer smaakvol, en ik ken alleen een paar Parijse juweliers, die zich in dat opzicht met Herr Eckstein vergelijken kunnen. Er ligt een parketvloer, hier een daar schuil gaande onder een kostbaar Perzisch kleed, er staan enige gemakkelijke, lederen fauteuils, de betimmering is van dof gepolitoerd mahoniehout, een van de fijnste en meest gedistingeerde houtsoorten, die ik ken, alles stemt tot rustige beschouwing van de kostbaarheden, die men daar meer raadt, dan aanstonds te zien krijgt. Het is alsof Eckstein zijn juwelen en gouden sieraden met jaloerse naijver aan de ogen der profanen onttrekken wil.

— Je geeft er een heel duidelijke beschrijving van, Edward! Sta mij echter toe te zeggen, dat dit voor mij slechts bijzaak is. Waar ik belang in stel, maar dan ook zeer groot belang, dat is de plaatsing en de inrichting van de safe. Ken je die?

— Daarop moet ik tot mijn leedwezen ontkennend antwoorden, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zover heb ik mijn onderzoek niet kunnen uitstrekken. Ik weet alleen, dat er een safe is en een zeer stevige ook. Verder vermoed ik op het kantje van zekerheid af, dat die safe zich onder de grond bevindt, welk lot zij dan deelt met de meeste

andere brandkasten van die aard. Maar op welke wijze de bewaking plaats heeft, hoe die safe gesloten wordt, dat is meer dan ik je zeggen kan. Het heeft echter weinig te betekenen; wij behoeven ons volstrekt niet te overhaasten, natuurlijk binnen zekere grenzen, en wij zullen wel de tijd vinden om de zaak behoorlijk te onderzoeken. Er is echter méér en aan die dingen denken juist de meesten mijner collega's niet, of niet voldoende!

— Wat bedoel je?

— Ik zou mijn aftocht willen dekken, Charles. De meeste inbrekers werken zorgvuldig hun plan uit, tenminste wanneer het een onderneming van enige betekenis betreft, zij bereiden alles in de puntjes voor, tot op het tijdstip van de eigenlijke inbraak. Maar wat daarna moet geschieden, dat schijnen zij, zonderling genoeg, van minder belang te achten. Nu ben ik om verschillende redenen zeer gehecht aan mijn vrijheid, en daarom heeft ook alles, wat er na de daad zelve moet geschieden, steeds mijn volle belangstelling. De moeilijkheid ligt niet zo zeer in het stelen als wel in het veilig wegvoeren van de buit, zonder dat men daarbij wordt lastig gevallen, door bemoeizieke eigenaars of wraakzuchtige politie-autoriteiten. En daarom zullen wij Henderson maar eens hier laten komen; zijn hulp kan ons van groot nut zijn.

— Wij laten dus Henderson aanrukken, en hij moet met onze snelste renwagen, die met de dubbele, geheel verschillend gekleurde buitenwand naar Genua komen, of nog beter, dadelijk naar Bern, waarheen wij dan reeds nu kunnen vertrekken, om eens poolshoogte te gaan nemen. Behalve de auto echter moeten wij nog over enige andere vervoermiddelen kunnen beschikken! Een goed speler zet niet alles op één kaart! En daarom wilde ik wel, dat je de motorboot ging halen, Charles, die op dit ogenblik nog altijd in het boothuis van de jachtclub te Nice is ondergebracht.

Je kunt het vaartuig gemakkelijk alleen besturen, en in drie uren kun je de afstand hebben afgelegd. Om deze tijd van het jaar is de Golf van Genua zo kalm als een meer, en onze snelboot loopt gemakkelijk 65 kilometer per uur. Ik zou ook nog wel de beschikking willen hebben over mijn vliegmaschine, maar ik geloof er beter aan te doen, wanneer ik haar voorlopig wat laat rusten in haar hangar. De heren bandieten in New York hebben mijn dunkens, wat al te zeer de aandacht op de machine gevestigd!

— En je duikboot, Edward?

— De duikboot zou ongetwijfeld ook zeer goede diensten kunnen bewijzen, maar het duurt mij wat te lang, om haar thans te gaan halen van de plaats, waar zij zich bevindt, in de geheime baai van een van mijn schatkamereilanden. Maar wij kunnen met de trein, met onze renwagen en met de motorboot al een heel eind ver komen en ik geloof, dat wij daaraan voldoende zullen hebben. En nu zal ik eens gauw mijn telegram verzenden aan onze brave Henderson, die nog altijd te Parijs op ons zit te wachten en zich waarschijnlijk danig zal vervelen in de lichtstad, om hem te verzoeken, dadelijk naar Londen te vertrekken, en zich met de renwagen naar Bern te begeven, waar hij ons kan vinden in het Hotel «Schweizer Hof». En jij, Charles, neemt dadelijk de trein naar Nice, meldt je, voorzien van het reçu, dat ik je hierbij ter hand stel, bij de opzichter van het boothuis aan, en keert met de «Zeemeeuw» terug. Het doet mij waarlijk leed, dat ik zo onverhoeds een einde maak aan je dolce far niente, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Een gelegenheid om zich met betrekkelijk weinig moeite van wat juwelen ter waarde van enige millioenen meester te maken, laat iemand als ik niet ontgaan!

Brand dacht het zijn van die betrekkelijke gemakkelijke, maar hij zei niets, en was anderhalf uur later op weg naar Nice.

HOOFDSTUK III

NAAR BERN

Zodra Raffles zijn telegram aan Henderson, die in het Grand Hotel te Parijs vertoefde, had verzonden, maakte hij toebereidselen, om Genua weer te verlaten, waar hij met Brand gelogeerd had onder de naam van graaf Houston en zijn secretaris.

Die toebereidselen behoeften slechts kort te duren, want Raffles had niet veel bagage bij zich; in de loop van zijn jonste avonturen had hij waarlijk wel aan andere dingen te denken gehad, dan aan het bijeenhouden van zijn koffers en valiezen, die hem stuk voor stuk ontvallen waren, gelukkig met geen ander noodlottig gevolg, dan dat hij er enige costuums, fijne overhemden, toiletgarnituren en andere niet bepaald onvervangbare zaken bij inschoot.

De hoofdzaak was, dat Raffles een zeer belangrijk onderdeel van zijn bezittingen onder alle omstandigheden had weten te redden en dat was het kleine, langwerpige étui van natuurkleurig varkensleder, dat een paar fraai bewerkte instrumentjes bevatte, de inbrekerswerktuigen van de Grote Onbekende.

En ook ditmaal zat weer het varkenslederen étui in het valies, dat Raffles bezig was dicht te gespen.

Hij moest alleen nog lunchen, en deed dit in volkomen gemoedsrust, zonder dat zijn gedachten ook maar een ogenblik bij de moeilijke onderneming vertoefden, welke hij op touw ging zetten.

Hij had weer plaats genomen op het

terras van het hotel, waar het thans heel wat drukker was.

Allerwege hoorde men Engels, Frans, en ook weer veel Duits spreken, het seizoen voor het groot-toerisme was aanbroken.

Het was ongeveer zes uur in de namiddag en Raffles was juist van een kleine wandeling langs de haven teruggekeerd, toen hij Brand gewaar werd tussen de menigte, die het Piazza Re Umberto vulde.

Een ogenblik daarna had de jonge man ook hem in het oog gekregen en spoedig drukten de beide vrienden elkaar de hand.

— Wel, is het tochtje je goed bevalen? vroeg Raffles glimlachend.

— Uitmuntend! antwoordde Brand. De zee was zo glad als een spiegel, en de boot liep voortreffelijk. Zij ligt op het ogenblik in het boothuis der Italiaanse Marine-Jacht-Club, en ik heb er de opzichter vijftig Lire voor moeten betalen. Voor dat bedrag kunnen wij de boot een week laten liggen. Natuurlijk kun je haar daar net zo lang laten als je zelf verkiest, als je naderhand het liggeld maar betaalt.

— Prachtig! Ik ken de plek, ik behoef er dus niet nader naar om te zien. Je hebt je natuurlijk een bewijs laten afgeven?

— Hier is het! antwoordde Brand, terwijl hij Raffles een kleine, blauwe kaart toestak, waarop iets gedrukt stond, en waarop met inkt een nummer

stond ingevuld.

Iedereen, die deze kaart aan de opzichter vertoonde, kon nu de «Zee-meeuw» komen weghalen.

Zodra dit geregeld was, gingen Raffles en Brand naar de eetzaal van het hotel, om daar te dineren.

Er zou die avond nog een trein gaan, maar die liep slechts tot Milaan, en de beide vrienden besloten dus pas de volgende dag te vertrekken, daar zij anders weer in laatstgenoemde stad zouden moeten overnachten.

Zij brachten een deel van de avond in de schouwburg door, wandelden nog wat langs de haven, die een toverachtig schoon schouwspel opleverde, overgoten als zij werd door het zilveren licht van de maan, en begaven zich vroeg ter ruste, want hun trein zou de volgende ochtend reeds om zeven uur vertrekken.

Zij waren bijtijds aan het grote station, en mochten zich een goed plaatsje op in een coupé der eerste klasse van de sneltrein, die zonder ophouden tot Bern zou doorrijden.

De beide vrienden troffen het, want er waren die dag niet veel reizigers, en zij hadden hun compartiment voor zich alleen.

De trein reed door de dalen en valleien van de Ligurische Appenijnen, langs Novi en Tartona, stak ten Noorden van Voghera de Po over, deed enige tientallen kilometers noordelijker hetzelfde over de rivier de Ticino, en reed enige minuten daarna het fraaie station van Pavia binnen.

Dit was vóór Milaan, het eerste station, waar de sneltrein stopte, en daarop werd de reis voortgezet naar de laatstgenoemde stad, waar de trein gesplitst werd.

De ene helft zou over Como, door de St. Gothard-tunnel, over Zürich, Bazél en Straatsburg naar Keulen gaan, de andere helft reed door de Simplon-tunnel over Bern, Dijon en Sens naar Parijs.

Alle reizigers konden echter blijven zitten, de twee treindelen werden ont koppeld, de locomotief trok het eerste deel op, terwijl een andere locomotief

het tweede deel op een het bestemde spoor bracht.

Na een oponthoud van een kwartier ongeveer werd de reis voortgezet, en om twee uur in de namiddag reed de trein de Simplon-tunnel binnen, waar zij bijna een kwartier in de duisternis door het lichaam van de reusachtige berg reed, die Zwitserland van Italië scheidt, en stoomde daarop het heerlijke Zwitserland binnen.

Twee uren later stopte de trein te Bern. Zeer veel reizigers stapten hier uit, en onder hen bevonden zich ook Raffles en Brand, die dadelijk beslag legden op een auto, en zich naar het Hotel «Schweizer Hof» lieten brengen, waar zij reeds de dag tevoren telegrafisch kamers hadden besproken.

Zij kregen een fraai gemeubeld vertrek op de vierde verdieping van het grote hotel, waarvan zij een verrukkelijk uitzicht hadden over het meer en op de toppen der trotse bergen die zich daarachter verhieven.

Zij konden ook een groot gedeelte overzien van de schone wandelpaden, die zich langs het meer uitstrekten.

Het was reeds tamelijk druk, maar toch was ook nu nog in deze stad het toeristenverkeer bij lange na niet tot op de hoogte van voor de wereldoorlog gestegen.

Gebrek aan reisdeviezen in de meeste landen was oorzaak dat vele hotels leeg stonden.

Na zich een weinig te hebben verfrist, maakten de beide vrienden een lange wandeling langs het meer, dineerden, gingen naar een concert luisteren, dat in de open lucht op de grote markt gegeven werd, en zochten reeds om elf uur hun kamers op.

De volgende dag hield het schone weer aan, en de beide vrienden maakten er gebruik van om een tochtje in de omstreken van Bern te maken, en wat op het meer te zeilen. Toen zij tegen zessen terugkeerden, zagen zij reeds in de verte een krachtig gebouwd man, met de handen op de rug, langzaam voor het hotel op en neer wandelen.

Dat was James Henderson, de chauffeur.

Raffles keek Brand glimlachend aan, en vroeg op zachte toon :

— Hadt je hem nu reeds verwacht ?

— Natuurlijk niet, antwoordde Brand, die zijn ogen niet scheen te kunnen geloven. Op zijn vroegst morgen in de loop van de avond ! Hij heeft stellig weer gereden als een duivel ! Zal hij het dan nooit afleren ?

— Ik vrees van niet, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ik geloof dat het hem is aangeboren. Hij kan er niets aan doen, het gaat boven zijn kracht om langzamer dan zeventig kilometer in het uur te rijden, en zeker als hij aan zichzelf wordt over gelaten.

De twee vrienden waren nu de reus genaderd, die hen eveneens gezien had, en met zijn uniformpet in de hand op hen toetrad.

— Daar ben je dus al, James ? vroeg Raffles, terwijl hij zijn stem streng trachtte te doen klinken.

— Ja, Mylord, daar ben ik ! antwoordde de reus, verlegen als een schooljongen, die op een kwajongensstreek betrapt wordt. Ik, ik heb, geloof ik, een beetje hard gereden !

— Geloof je dat, schelm ? riep Brand uit, wel man, je moet harder hebben gereden dan een trein ! Je bent eerst van Parijs naar Londen gegaan, je hebt het Kanaal moeten oversteken, tot twee malen toe, en je bent nu reeds hier ? Ik vraag me af, hoe dat mogelijk is !

— De zaak is, mijnheer Brand, ik vermoedde, dat Mylord mij wel dringend nodig zou hebben, en daarom heb ik zoveel haast gemaakt !

— Ja, ja, de gewone uitvlucht ! hernam Brand glimlachend.

Raffles keek de chauffeur strak aan en vroeg :

— Zeg mij nu eens oprecht, James hoe hard je nu wel gereden hebt ?

— Niet altijd even hard, Mylord ! antwoordde de chauffeur benauwd.

— Draai er niet om heen, en geef mij ronduit antwoord ! Met welke gemiddelde snelheid heb je gereden ?

— Het zal wel 90 kilometer zijn ge-

weest, Mylord antwoordde Henderson.

— Zo, zo, hernam Raffles en zijn grote, grijze ogen schenen de chauffeur met hun blikken te willen doorboren. 90 kilometer ! Dat is ongeveer de snelheid van de meeste Europese sneltreinen. Nu, ik vind, dat het nog al schikt ! Heb je geen aanrijdingen gehad ?

— Geen enkele, Mylord ! antwoordde de chauffeur haastig. Ik heb éénmaal een kip overreden, maar het was een heel oude. Het kostte mij vier Zwitserse francs ; het gebeurde in de buurt van de Zwitserse grens.

— Dat is zeker meer geluk dan wijsheid, James. Waar heb je de auto gelaten ?

— De wagen staat in de garage van het hotel, Mylord !

— Heb je hem niet uit elkaar gereden ?

— O neen, Mylord ! Die auto kan wel tegen zo'n ritje ; ik weet zeker, dat hij de motor er beter van wordt !

— Zou je denken ? vroeg Raffles ironisch. Nu, je bent nu eenmaal hier en heelhuids nog al ! Het is eigenlijk meer dan ik had durven hopen ! Heb je in het hotel al gezegd, dat je de chauffeur bent van graaf Houston, zoals ik je in mijn telegram heb opgedragen ?

— Ja, Mylord !

— Het is goed, James ! Ik heb hier te Bern een kleine, maar tamelijk gevaarlijke zaak en het is mogelijk, dat ik daarbij je hulp behoef. Je kunt nu gaan eten, en vanavond kun je zelf over je tijd beschikken. Je kent Bern immers ?

— Voldoende om er niet te verdwalen, Mylord !

— Dan is het goed. Je kunt een wandeling langs de oevers van de Ahr maken en zorg, dat je om half elf weer in het hotel bent. Heb je je reeds een kamer laten wijzen ?

— Ja, Mylord, in een van de dependances van het hotel.

— Is de auto schoongemaakt ?

— U zoudt er aanstonds mee kunnen uitrijden !

— Het is goed, James !

Raffles knikte de reus toe, en de beide vrienden gingen het hotel binnen.

Toen zij in de grote eetzaal, waar zich slechts weinige gasten bevonden, voor een voortreffelijk diner zaten, zei Brand :

— Als Henderson de auto reeds heeft schoongemaakt, dan moet hij toch werkelijk in één stuk door, zonder zich ergens op te houden, van Calais naar Bern zijn doorgereden, dwars door Frankrijk, op zijn breedst !

— Ik ben er ook van overtuigd, dat hij dat gedaan heeft, Charles. Hij heeft zich natuurlijk niet eens de tijd gegund, ergens te stoppen om te eten. Henderson heeft maar een kapitale fout, en dat is zijn onbedwingbare zucht naar snelheid; hoe sneller, hoe liever!

— Zou hij tevreden zijn met de vlieg-machine, de « Sperwer » die 900 kilometer in het uur kan afleggen ?

— Misschien is hij er nu nog mee tevreden, maar er zal nog geen jaar verstreken zijn, of hij zal het maar een ongelukkig slakkengangetje vinden, en mij de vraag stellen, of ik geen kans zie, die snelheid te verdubbelen, door bijvoorbeeld een superstraalmotor uit te vinden, of zo iets.

— Zodat je in iets meer dan vier uur van Londen naar New York zoudt kunnen vliegen !

— Precies. En dan zou Henderson weer een jaar lang opgetogen zijn en gewagen van een flink vaartje, maar dan zou hij mij met zijn trouwe, heldere ogen weer smekend aanzien, en er op aandringen, om de snelheid zodanig te verhogen, dat wij in twee uren over de Oceaan kunnen vliegen. Ik ben er dan ook vast van overtuigd, dat hij een snelheid van 90 kilometer in het uur zeer gewoon vindt, de moeite niet waard, om er een woord over te verspillen.

De beide vrienden bleven nog enige

tijd over dit onderwerp door praten, en nuttigden intussen met smaak een moot van de tarbot, die dezelfde dag in het meer was gevangen.

De kok van het hotel « Schweizer Hof » bleek zijn vak uitstekend te verstaan en Brand, die een verkapte smulpaap was, gaf als zijn mening te kennen, dat de Italiaanse kok van Raffles te Londen slechts weinig beter was.

Het was omstreeks negen uur, toen de beide mannen van tafel opstonden, een sigaret opstaken, zich jas en hoed lieten geven, en het hotel verlieten.

Raffles was te Bern uitstekend bekend, en hij hoefde dan ook geen enkele maal naar de weg te vragen.

Zij volgden enige tijd de brede weg langs het meer, en bereikten ten slotte het begin van de Breite Gasse. Hier waren reeds de meeste winkels gesloten, maar toch brandde nog bijna overal het étalage licht. Langzaam slenterden de beide vrienden verder, als toeristen, die niets te verzuimen hebben. En na een kwartier gaans stootte Raffles Brand onmerkbaar met de arm aan en zei :

— Daar is het, aan de overzijde, dat fraaie huis, uit grijze natuursteen opgetrokken.

Brand wendde de blik in de aangeduide richting, en zag een rijk gebeeldhouwde deur, en aan weerszijden daarvan een étalagekast, een weinig naar voren uitgebouwd, en waarvan de voorzijde bestond uit kleine, in dof gepolijst hout gevatte ruitjes. Vlak achter die ruitjes bevond zich op dit ogenblik een zwaar ijzeren rolluik, waarop met grote, witte letters de naam Eckstein geschilderd was. Boven de winkeldeur bevond zich een ovaal naambord, waarop die naam eveneens prijkte. Gelijk met de straat, en daar ongeveer een halve meter bovenuit stekend, bevonden zich aan weerszijden van de winkeldeur een tiental kelderramen, alle voorzien van vuistdikke, vierkante ijzeren tralies. Ter hoogte van de eerste verdieping liep over

bijna de gehele lengte van het huis een breed balkon.

Het winkelhuis stond niet afzonderlijk, maar grensde links en rechts onmiddellijk aan andere winkels ; links een zaak in fijne galanterieën, rechts een winkel van lederwaren, zadels, honden halsbanden, dure koffers en tassen, portefeuilles en portemonnaies, kortom, alle voorwerpen, welke men van leder pleegt te vervaardigen.

Brand had dit alles met één oogopslag waargenomen, en hij wilde een opmerking maken, toen hij zich opnieuw in de zijde voelde stoten.

Hij keek Raffles vragend aan en zag, hoe deze de blik gevestigd hield op een tweetal heren, die, in een tamelijk druk gesprek met elkaar gewikkeld, hen op

hetzelfde trottoir tegemoet kwamen.

Een hunner kon omstreeks veertig jaar zijn, wellicht iets jonger, en had een fijn bleek gelaat, met een dun snorretje onder de enigszins gebogen neus, een ronde kin, en lichtblauwe ogen.

Zijn metgezel was een man van een jaar of zestig, met bijna wit haar, brede schouders en martiale knevels.

Raffles had de jongste van deze beide mannen steeds aangekeken, en toen zij voorbij waren, vroeg Brand nieuwsgierig :

— Wie was dat ?

— Maar Charles, heb je hem dan niet eens herkend ? Hoe is dat mogelijk ? Het was de man, aan wie wij onze bijzondere aandacht gaan schenken, het was Aartshertog Karl.

HOOFDSTUK IV

TOEBEREIDSELEN

Brand had snel het hoofd nog eens omgewend om de beide heren na te zien.

Toen zei hij beschaamd :

— Dwaas, dat ik het niet dadelijk zelf heb gezien.

— Jé hebt hem wellicht niet aanstonds herkend, omdat je natuurlijk altijd gewend bent geweest, die afstameling der Habsburgers in de Engelse tijdschriften afgebeeld te zien in zijn kolonels-uniform. Hij draagt nu, zoals je hebt kunnen opmerken, een lichtgrijze overjas met een ceintuur, en een slappe hoed en dat heeft je misleid.

— En wie was de man, die bij hem was ?

— Zijn voormalige adjudant, graaf Froitheim.

— Maar woont de Aartshertog dan in Bern ? Dat wist ik volstrekt niet !

— Hij woont te Zürich, drie kwartier sporens hier vandaan, maar hij bezoekt Bern nog vrij dikwijls.

— Het is een vreemde gewaarwording, die jonge man, die door het lot voor bestemd scheen een rol van betekenis te spelen, hier thans zo kalm in zijn burgerkleren te zien rondlopen.

— Ja, mijn waarde, de wereldgeschiedenis heeft zonderlinge grillen ! Toen de geluksster van de grote Napoleon op zijn hoogst was, had ook niemand kunnen voorspellen, dat hij zou sterven op een barre rots in de zee, half dood ge-

sard door zijn cipier, een beest, en tot mijn leedwezen moet ik het zeggen : een landgenoot van ons. Napoleon was onze vijand, maar hij had steeds met eerlijke middelen gestreden en men had hem althans een waardig einde kunnen bereiden. Een grote natie had het beneden haar waardigheid moeten vinden, een man van zoveel genialiteit, die jarenlang een geheel werelddeel onder zijn vuist dwong, door een half gekken beul ten dode te plagen.

— Ik heb hier in het geheel geen politie-geleide gezien, geen rechercheur, geen geheime agent, niets van dien aard !

— Daar is de Aartshertog ook niet van gediend ! Hij wil volkomen vrij zijn. Ik zou er echter mijn hand niet voor in het vuur durven steken, dat de Zwitserse Regering hem niet in het geheim laat bewaken. Intussen is hij hier niet geïnterneerd, evenmin trouwens als de voormalige Duitse keizer het in Holland was, en hij kan gaan waar hij wil. Er is echter een verschil : hij kan het land weer verlaten, wanneer hij er lust in heeft, en dat was met Wilhelm van Hohenzollern niet het geval.

— Waar leeft hij nu van ?

— Wel, hij heeft nog heel wat constant geld kunnen meenemen, toen hij zijn land ontvluchtte, ohschoon er, zoals het Franse berichtje leerde, nog 20 miljoen kronen, die zijn eigendom

zijn, in Wenen zijn achtergebleven. En dan heeft hij nog zijn juwelen!

— Die jij hem wilt afnemen!

— O, niet alles! Stel je gerust, ik zal genoeg voor hem overlaten, om hem in staat te stellen, een behoorlijk bestaan te leiden!

De twee mannen liepen nu zwijgend enige tijd voort, keerden daarna op hun schreden terug, en passeerden dus nogmaals de juwelierszaak van Heinrich Eckstein.

Zij sloegen vervolgens een zijstraat in, herhaalden dit even later nogmaals, en liepen nu door de straat, die evenwijdig aan de Breite Gasse gelegen is.

Raffles had zorgvuldig zijn passen geteld, van de juwelierswinkel tot aan de hoek van de straat en herhaalde dit nu, totdat hij stilstond en op zachte toon zei:

— Wij bevinden ons nu ter hoogte van de winkel van Eckstein. Ik kan mij hoogstens een meter vergissen. Wat is dit hier voor een huis?

— Het ziet er uit als een gewoon woonhuis.

— Ik zie daar een bordje naast de deur, wat staat er op?

Brand deed een paar stappen terzijde, las hetgeen er op het bordje stond, en zei toen:

— Zimmer zu vermieten! staat er op.

— Ha! dus een van de vele pensions, waaraan Bern zo rijk is. Wel, misschien zou ons dat wel van pas kunnen komen. Op die wijze zouden wij misschien een kleine studie kunnen maken van de achterzijde der juwelierszaak. Ik weet bij ondervinding, dat het altijd gemakkelijker is, een huis van terzijde of aan de achterkant binnen te dringen, dan aan de voorzijde. Een onzer zou daar, bijvoorbeeld, een kamer kunnen huren, en de kat eens uit de boom kijken.

— Wanneer je het noodzakelijk vindt, Edward, wil ik hier met genoeg mijn intrek nemen, gaf Brand te kennen.

— Ik geloof, dat het inderdaad niet

zo kwaad zou zijn. Misschien kunnen wij dit huis wel gebruiken als naderingsloopgraaf, waardoor wij de vijandelijke stelling zo dicht mogelijk kunnen verkennen.

— Wanneer wil je dat ik hier intrek?

Raffles raadpleegde zijn horloge en zei toen:

— Het is wellicht wat laat, het is over tien, maar je zoudt het toch kunnen beproeven. Hoe eerder het gebeurt, hoe beter. Ik wacht op de hoek van de straat op je terugkomst. Tracht een kamer aan de achterzijde van het huis te krijgen, en zo laag mogelijk gelegen.

Brand belde aan, en Raffles liep langzaam terug. De jonge man behoefde slechts korte tijd te wachten en toen werd de deur hem geopend door een koket dienstmeisje in de nationale Zwitserse klederdracht.

Brand gaf zijn verlangen te kennen een kamer te zien, en na enige aarzeling liet het meisje hem binnen, en ging de vrouw des huizes halen, een dikke matrone, met een breed gelaat, en een duidelijk zichtbaar snorretje onder de neus.

Zij nam Brand aandachtig op, en toen het onderzoek van zijn gelaat en zijn kleren haar bevredigd scheen te hebben, merkte zij op:

— U verlangt een kamer, mijnheer?

— Zo is het, mevrouw. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik op zulk een zonderling uur naar kamers zoek, maar ik wilde zo spoedig mogelijk gereed zijn, daar ik vreesde dat men mij de beste kamers voor de neus zou wegkapen.

— Wat zijt gij van u beroep, mijnheer?

— Schrijver, mevrouw! Een eenvoudige romanschrijver, die wat reist, ten einde zijn blik te verruimen. Ik heb geen heel grote kamer nodig, en liefst ene, die op het zuiden gelegen is.

— Ik zou er ook geen andere kunnen geven, mijnheer, de kamers aan de voorzijde van het huis zijn alle verhuurd,

antwoorde de kamerverhuurster.

— Dat is van minder belang, mevrouw. Als ik maar zon in mijn vertrek heb, dan ben ik al tevreden. Ik zal toch veel zitten schrijven, denk ik. Zou ik de kamer eens mogen zien ?

— Met genoegen, mijnheer ! Wat ik zeggen wilde, zoudt gij de kamer reeds vannacht willen betrekken ?

Brand bedacht, dat hij in het geheel geen bagage bij zich had, en daar hij volstrekt geen wantrouwen wilde wekken, antwoordde hij :

— Morgenochtend is vroeg genoeg, mevrouw. Mijn bagage staat nog aan het station en ik heb niet veel lust, die thans nog te laten halen.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijnheer, dan zal ik u de kamer laten zien, kwam de pensioenhouster.

Zij ging Brand voor naar de eerste verdieping en liet hem daar, na het elektrische licht te hebben ontstoken, een niet groot, maar gezellig gemeubeld vertrek zien, dat met twee ramen uitzicht gaf op een soort binnenplaats, aan de overzijde waarvan de winkel van Eckstein gelegen moest zijn.

Brand deed of hij de kamer nauwkeurig inspecteerde, ging ook het aangrenzende cabinet binnen, waar hij zou moeten slapen, en knikte met een tevreden gelaat.

— Het is heel goed zo, mevrouw. Wat zou ik voor de kamer moeten betalen ?

— Twee honderd vijftig francs in de maand, mijnheer.

— Dan neem ik haar ! hernam Brand, terwijl hij zijn portefeuille uithaalde.

— Uw naam ?

Brand gaf de eerste de beste naam op, die hem wilde invallen en enige ogenblikken later stond hij weer op straat, en voegde zich bij Raffles, die hem op de hoek geduldig stond op te wachten.

— Welnu ? vroeg deze op zache toon.

— Het ging van een leien dakje en tot dusverre is het lot ons gunstig ; ik heb een kamer op de eerste verdieping,

die uitziet op de achterzijde van de huizen in de Breite Gasse.

— Het kon niet mooier ! Wanneer kun je er intrekken ?

— Morgenochtend reeds ! Ik had er wel vannacht kunnen komen, maar ik bedacht bijtijds, dat ik geen bagage bij mij had, en ik wilde natuurlijk niet het wantrouwen van de waarde hospita gaande maken.

— Daar heb je verstandig aan gedaan. Ik geloof niet, dat wij vanavond dan nog iets meer te doen hebben, dan nog een kleine wandeling te maken en ons weer naar ons hotel te begeven. Voor vandaag is het voldoende geweest. Men moet in dergelijke zaken nooit overhaast te werk gaan, want daardoor zou men alles kunnen bederven. Wat mij betreft, ik zal morgen eens als koper de winkel van Eckstein binnengaan, en trachten op die wijze iets naders te ontdekken aangaande de ligging van de safe, ofschoon ik moet bekennen, dat ik daar op die wijze wel niet achter zal komen. Het valt mij nu in, dat wij er wellicht goed aan zouden hebben gedaan, wanneer wij de Aartshertog en zijn adjudant eens gevolgd waren, om te zien waar zij logeren, want ik vermoed dat hij voor enige dagen hier te Bern zal vertoeven, waarschijnlijk in verband met de juwelenkwestie. Ik hoop en verwacht echter, dat iedere bewoner van Bern wel in staat zal zijn, ons mede te delen waar de hoge gast verblijf houdt.

— Waarom wil je dat weten ?

— Om hem te kunnen nagaan. Is hij werkelijk voor zijn diamanten hier, dan zal hij Eckstein wel eens bezoeken en het zou misschien wel goed zijn, tegelijk met hem de winkel in te komen. Wellicht valt er op die wijze iets te ontdekken.

Verder werd er die avond met geen woord meer over de voorgenomen aanslag op de safe van Herr Eckstein gesproken. Maar daarom dacht Raffles er wel degelijk over na ; hij werkte zijn plannen uit, en als een goed veldheer

ging hij alle mogelijkheden en kansen na, alvorens tot de bestorming van de vesting over te gaan.

Het was bijna half twaalf, toen de beide vrienden, verkwikt door de wandeling hun hotel weer bereikten en zich na een eenvoudig souper te hebben gebruikt, ter ruste begaven.

De volgende ochtend pakte Brand dadelijk zijn valies en verliet het hotel, terwijl Raffles het deed voorkomen, alsof hij zijn secretaris met een dringende boodschap naar elders had gezonden.

Onder de voorwerpen, welke Brand had meegenomen, bevond zich een voortreffelijke, zeer sterke prisma-kijker, waarmede het mogelijk zou zijn, de overzijde van de binnenplaats aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen.

De beide vrienden namen afscheid van elkaar, na de afspraak te hebben gemaakt, dat zij elkaar om één uur zouden ontmoeten in een der grote restaurants aan de oevers van de Ahr, teneinde elkaar hun wederwaardigheden mede te delen.

Brand betrok zijn kamer en plaatste zich al spoedig daarop voor het venster, waardoor hij, over de binnenplaats heen, de achterzijde van de juwelierswinkel duidelijk kon zien, en Raffles maakte alles in gereedheid, om zijn plan te volbrengen.

Na Henderson op het hart te hebben gedrukt het Hotel «Schweizer Hof» onder geen beding te verlaten, en zich met de auto gereed te houden, begaf hij zich naar de Breite Gasse, waar hij omstreeks elf uur in de ochtend aankwam.

Schuin tegenover de juwelierswinkel van Eckstein was een chique lunchroom gelegen, waar Raffles binnenstapte, zonder moeite een plaatsje vond voor een der vensters, en daar een voortreffelijke uitkijkpost vond, vanwaar hij nauwkeurig kon gadeslaan, wat er aan de overzijde voorviel.

Hij had nauwelijks een half uur op dezelfde plek gezeten of voor de juwe-

lierszaak hield een two-seater stil, waarin echter, door de zogenaamde kattenbak open te klappen, nog een derde persoon kon plaats nemen, in dit geval een bediende of chauffeur, die daar trots zat met over elkaar gekruiste armen.

Raffles had de beide inzittenden onmiddellijk herkend: de een was Aartshertog Karl, zijn metgezel was graaf Froitzheim.

De beide heren stapten uit, nadat de man op het achterbankje snel van zijn plaats was gesprongen, teneinde het portier te openen, en gingen de juwelierswinkel binnen.

Raffles aarzelde geen ogenblik, maar rekende af met de kellner, nam zijn hoed en ging de lunchroom uit, zonder zich in het minst te overhaasten.

Hij slenterde met de handen op de rug, zijn rotting losjes vasthoudend, naar de overzijde van de straat en ging op zijn beurt de winkel van Eckstein binnen.

Behalve de voormalige Aartshertog en zijn adjudant bevonden zich geen klanten in de winkel.

De beide heren waren reeds in gesprek met een klein heertje van een jaar of zestig, met een eigenaardige, puntige schedel en kleine, koolzwarte, doordringende ogen. Dat was Herr Heinrich Eckstein zelf, de juwelier met een wereldfaam. Hij was eenvoudig in het zwart gekleed, en droeg als enig versiersel een fonkelende diamanten ring.

Hij had dadelijk de nieuwe bezoeker gezien en wenkte snel een bediende naderbij, die buigend vroeg wat Raffles wenste.

— Zoudt gij mij misschien enige zilveren knoppen voor wandelstokken kunnen laten zien? vroeg Raffles in het Frans.

— Zeker, mijnheer! Wees zo goed plaats te nemen, ik zal u aanstonds een fraaie collectie tonen, antwoordde de winkelbediende in dezelfde taal.

Raffles nam plaats in een der gemak-

kelijke leunstoelen, die hij, schijnbaar zonder opzet, zo dicht mogelijk bij het pratende drietal schoof. Maar deze voorzorg kon hem weinig baten, want het gesprek werd op fluisterende toon gevoerd, en slechts nu en dan ving Raffles een enkel, op wat luidere toon gesproken woord op.

De Aartshertog was bijna voortdurend alleen aan het woord, en naar zijn drukke gebaren te oordelen, scheen hij tamelijk opgewonden te zijn. Eckstein luisterde toe, met schuins geheven hoofd, terwijl zijn oogleden snel knipperden. Nu en dan maakte hij een korte opmerking, waarbij hij dan telkens zijn gouden lorgnet op en af zette, schijnbaar zonder enig doel.

Maar reeds kwam de bediende met een ondiepe bak, met groen fluweel bekleed, terug, waarin 'n groot aantal zilveren wandelstokknoppen van de meest verschillende vormen lagen.

Hij plaatste de bak op een der glimmend gepolitoerde tafels, en begon met zachte, aanprijzende woorden de kwaliteit van de artikelen te roemen. Raffles bekeek de knoppen nauwkeurig, maar ondertussen deed hij alle moeite, iets op te vangen van het gesprek, dat op een paar meters afstand tussen de drie heren werd gevoerd.

Maar hoe hij zich ook inspande, 't was hem onmogelijk, iets meer op te vangen dan enkele op zichzelf staande woorden : niet toegeven... mijn eigendom.....zelf beschikken.....binnenkort vertrekken...

Raffles scheen slechts met moeite zijn keus te kunnen doen, de winkelbediende werd zelfs enigszins ongeduldig en wierp nu en dan tersluiks een blik op zijn patroon, die zijn onderzoekende kraaloogjes bij wijlen met een snelle blik beurtelings op Raffles en zijn bediende vestigde.

— Er schijnt mijnheer Eckstein slechts weinig te ontgaan, mompelde Raffles. Ik geloof niet, dat hij 'n domoor is ! Nu, het heeft geen doel mijn verblijf hier nog langer te rekken.

En toch,...daar valt mij iets in.....

En terwijl Raffles schijnbaar met al zijn aandacht bij de wandelstokknoppen was, bestudeerde hij nauwlettend de geaatsuitdrukking van de Aartshertog en van graaf Froitzheim.

Hij wist zijn verblijf in de winkel zo lang te rekken, door ook nog naar zilveren manchetknopen te vragen, dat hij de hoge bezoeker en zijn metgezel weer zag vertrekken, voor hij zelf iets gekocht had.

Ten slotte echter maakte hij toch keus, liet het gekochte inpakken, betaalde en trad met het kleine pakje weer op straat, uitgeleide gedaan door de ironische blikken van de juwelier en diens bediende, die van oordeel scheen te zijn, dat die klant met zijn aankoop ter waarde van een onnozele dertig mark, vrij lang beslag had gelegd op de tijd van de heren winkelbedienden.

En toen Raffles weer op straat stond, moest hij zichzelf bekennen, dat zijn verblijf in de winkel hem niet veel verder had gebracht.

Wel had hij zijn ogen goed de kost gegeven, en hij wist nu nauwkeurig de plaatsing van de meubelen en de plek waar zich verschillende deuren bevonden, maar dat was ook alles.

Hij stond een ogenblik stil, in gedachten verzonken, en mompelde toen voor zich heen :

— Ik zou wel eens willen weten, waar die twee heren hier ergens logeren, zo lang ze te Bern vertoeven. Als ik iets begrepen heb van het gevoerde gesprek, dan is de Aartshertog niet van plan, zich te gedragen volgens de wensen van de regering te Wenen, en het zou mij niet verwonderen, als hij voornemens was, zo spoedig mogelijk zijn juwelen op te vragen. Weliswaar loopt hij daar door groot gevaar, dat men in Oostenrijk inderdaad beslag legt op zijn particuliere vermogen, maar de verkoop van zijn diamanten zou hem wel eens een bedrag kunnen opbrengen, dat, in kronen omgerekend, het bedrag van 20 mil-

lioen met het tienvoud te boven gaat. Op het ogenblik vertegenwoordigt een gouden ring met een paar grote diamanten er in al een aardig burgermanfortuintje voor een Oostenrijker. En nu maar weer met frisse moed aan het werk ; wanneer niet alle tekenen bedriegen, dan zal ik mij een weinig moeten haasten.

Raffles ging nu verscheidene winkels binnen, waar hij enkele kleinigheden kocht, en in de vierde wist hij het gesprek zo te doen, dat hij te weten kwam dat de Aartshertog en graaf Froitzheim in het « Hotel de l'Esplanade », aan het Helvetiaplein, dicht bij de prachtige brug, een meesterstuk van bouwkunst, die over de Aardal naar de fraaie villa-wijk, Kirschfeld leidt, logeerden.

Dadelijk ging Raffles zich hiervan

overtuigen, en het bleek hem, dat men hem goed had ingelicht : voor de ramen van de grote restauratiezaal zaten de beide bedoelde heren tegenover elkaar, blijkbaar wachtende op hun lunch.

Daar het pension van Brand voorzien was van een telefoon, trad Raffles op zijn beurt het restaurant binnen, dat bij het hotel behoorde, belde Brand op, en verzocht hem naar het hotel te komen, om daar met hem te lunchen.

Hij trad binnen en nam aan een tafeltje plaats, niet ver van de hoge gast en zijn adjudant verwijderd, maar hij plaatste zich zo, dat de beide heren hem niet in het gelaat konden zien.

Men kon nooit weten, of zij hem wellicht zouden herkennen van zijn bezoek als klant in de juwelierswinkel.

HOOFDSTUK V

EEN STOUT STUKJE

Het was ongeveer drie uur later.

In de Breite Gasse heerste op dit uur van de namiddag een levendige drukte.

Het wemelde in de brede straat van voetgangers, auto's en motorrijwielen, en het leek wel, alsof geheel Bern was uitgelopen, en al haar inwoners naar deze straat had gezonden.

Juist om vijf uur stond een auto voor de winkel van Eckstein stil en graaf Froitheim stapte er uit, na zelf het portier te hebben geopend.

Men had daarbinnen de graaf zeker reeds zien aankomen, want de winkel-deur werd aanstonds door een ijverige bediende geopend, die als een knipmes boog.

— Is mijnheer Eckstein aanwezig? vroeg graaf Froitheim, zijn dikke, grijze knevel opstrijkend.

— Hij is op zijn kantoor, graaf, ik zal hem aanstonds laten roepen, antwoordde de bediende.

De graaf nam plaats in de gemakkelijke stoel, die de winkelbediende hem had toegeschoven, stak een sigaret op, trok langzaam zijn handschoenen uit en wachtte.

Nadat een paar minuten verlopen

waren, ging er een deur achter in de ruime zaal open en Eckstein kwam haastig naar voren, een weinig verbaasd naar het scheen, maar een en al gedienschtigheid.

— Wel, graaf, ik wist niet, dat ik vandaag nogmaals het genoegen zou hebben u te zien, zei hij. Waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Dat zult gij spoedig horen, Eckstein, antwoordde graaf Froitheim. Maar ik ben er niet op gesteld, dat anderen horen, wat wij bespreken. Zijne Hoogheid is toch reeds onaangenaam getroffen door de openbaarheid, die er aan de zaak betreffende zijn juwelen en zijn particulier vermogen gegeven is.

— Willen wij naar mijn kantoor gaan, graaf?

— Dat is niet nodig; wij kunnen wel hier blijven, maar wanneer er soms klanten mochten komen, zou ik liever alleen met u zijn. En luister nu wat ik u te zeggen heb, namens Zijne Hoogheid.

De graaf had de hand in zijn binnenzak gestoken en haalde er een sierlijk marokijn lederen étui uit.

Hij opende het en aan de nieuwsgie-

rige blikken van de juwelier vertoonde zich vier fraaie, onberispelijk geslepen brillanten, groot als erwten, en die zeker per stuk tienduizend Zwitserse francs waard waren.

— Wel Eckstein, wat zegt gij van die steentjes? vroeg graaf Froitzheim, met een machinaal gebaar, dat hem eigen was, zijn zware knevel opstrijkend.

De juwelier antwoordde niet dadelijk, maar nam de diamanten een voor een uit het étui, legde ze op een lapje fluweel, poetste ze op met een klein stuk zijde, bekeek ze door zijn loupe, en vestigde toen zijn zwarte kraalogen op graaf Froitzheim.

— Dat zijn zeer fraaie stenen, graaf, zei hij zacht. Het is wonderlijk, maar zij doen mij denken aan een viertal stenen, die een jaar of twintig geleden, het kunnen er ook vijf en twintig geweest zijn, toebehoorden aan een Spaanse Grande, kamerheer aan het hof van Koning Alphonse. Het is hetzelfde klare water, zij hebben dezelfde vorm, zij zijn op dezelfde wijze geslepen!

— En wat is er met die stenen van de Spaanse Grande gebeurd? vroeg graaf Froitzheim.

— Wel, zij werden..... begon de juwelier aarzelend. Zij werden hem indertijd ontstolen, naar ik mij meen te herinneren!

— Ik zou u raden, dit niet te herhalen waar Zijne Hoogheid bij is, want deze brillanten zijn zijn eigendom, zei graaf Froitzheim droogjes.

— Maar graaf, gij begrijpt toch wel, dat ik mij moet vergissen! riep de juwelier verschrikt uit. Natuurlijk zijn dit andere stenen! Ik merkte dan ook alleen maar op, dat ze mij aan die andere diamanten sterk herinnerden. En mag ik nu vragen, waarom gij mij deze fraaie stenen toont?

— Heel eenvoudig. Zij zijn hedenmiddag, slechts een uur nadat wij u verlieten, aan Zijne Hoogheid ter hand gesteld door een vertrouwd persoon, die ze uit Oostenrijk hierheen heeft weten te smokkelen, en Zijne Hoogheid

haast zich nu, u de stenen in bewaring te geven. Gij kunt ze dus bij de anderen voegen, of beter gezegd, ik zal het doen. Zijne Hoogheid stond er namelijk zeer bepaald op, dat ik mij persoonlijk er van vergewiste, dat de vier brillanten veilig in uw safe geborgen worden.

— Ik hoop toch, dat Zijne Hoogheid mij vertrouwt, riep de juwelier uit, terwijl hij een lelijk gezicht trok.

— Dat is de zaak niet, antwoordde graaf Froitzheim kalm. Maar men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn, en daarom stond Zijne Hoogheid er op, dat ik uw zaak niet verliet, alvorens ik mij zelf overtuigd had, dat zijn stenen op dezelfde plek werden weggeborgen als de overige kostbaarheden.

Eckstein haalde onmerkbaar de schouders op en hernam :

— Ik denk er niet aan mij, tegen die wens van Zijne Hoogheid te verzetten, maar ik kan u toch de verzekering geven, graaf, dat het volstrekt geen verschil uitmaakt of gijzelf dan wel ondergetekende de diamanten in de safe sluit. Wees zo goed een ogenblik te wachten, dan zal ik u een reçu laten opmaken.

— Daarom wilde ik u juist verzoeken, Eckstein.

De vier brillanten werden nu ieder met de grootste nauwkeurigheid gewogen, er werd een korte beschrijving van opgesteld, de juwelier zette zijn handtekening onder het reçu, en overhandigde het graaf Froitzheim.

Deze las het zorgvuldig door, vouwde het op, stak het in zijn portefeuille en zei :

— In orde, Eckstein. En laten wij nu maar spoedig de stenen opbergen.

— Wees dan zo goed mij te volgen, graaf, gij kent trouwens de weg, nietwaar?

— Dat is maar half, waarde Eckstein. Ik wordt oud en mijn oriënteringsvermogen is nooit sterk ontwikkeld geweest, gaf de adjudant van de aartsheer te kennen. Ga mij dus maar voor.

De juwelier had de vier brillanten weer in het étui gedaan, stelde dit aan

graaf Froitzheim ter hand en zei glimlachend :

— Ziedaar, graaf, gij kunt nu zelf de stenen naar de plek brengen, waar zij behoren te zijn.

Hij richtte zijn schreden naar de deur, waardoor hij zoeven was binnengetreden, en de graaf volgde hem op de hielen.

De beide heren bevonden zich in een soort kantoor, met smaak gemeubeld, waar een kleine brandkast stond.

De juwelier haalde een sleutelbos uit zijn zak, verschoof snel het cijferslot, en opende toen met een der sleutels de deur.

Vooran op een der planken van de brandkast lagen een drietal in een ring saamgevoegde sleutels, die Eckstein bij zich stak, waarop de brandkast weer gesloten werd, en hij met de graaf het kantoor verliet.

Zij staken de winkelruimte nu in de breedte over en verlieten deze door een tweede deur, waarop zij een brede gang volgden, aan welks einde een trap naar beneden voerde.

De trap bleek te voeren naar een tamelijk helder verlicht souterrain, door een met tralies verzekerd groot venster, waarvan in het begin van dit verhaal sprake was.

Maar alvorens de beide heren deze ruimte bereikten, had een der drie sleutels reeds dienst moeten doen, om de zware deur te openen, die de trap van de kelderverdieping scheidde.

In het vertrek dat zij nu betraden stond een grote, zware tafel, van wit geschuurd hout, die waarschijnlijk bestemd was, om er goud en zilvergeld op uit te tellen. Rechts tegenover de deur van de brede trap bevond zich een tweede deur, eveneens uit staal, die zich ongeveer in het midden van een betonnen tussenmuur bevond. De tweede sleutel moest zijn dienst verrichten, de zware bouten schoven met een zacht metalen geluid terug, en de deur was geopend.

Nu bevonden de beide mannen zich in de eigenlijke safe; de tussenmuur bleek ruim anderhalve voet dik te zijn,

terwijl de massief stalen deur weinig minder dan een halve voet dik was.

Drie der wanden van de safe waren ingenomen door loketkastjes, de vierde wand, tegenover een venster, had weer een deur, bijna twee meter hoog en voorzien van een geweldig sterke sluiting.

Eckstein wees er lachend naar en zei toen :

— Gij ziet dat de juwelen van Zijne Hoogheid goed bewaard zijn. Die deur weegt bijna twee ton en zij kan alleen in beweging gebracht worden door electriciteit. Geen tien man zouden haar op haar hengsels kunnen laten draaien.

Onder het spreken had Eckstein de kleinste van de drie sleutels het leek een eenvoudig metalen stiftje te zijn, in een kleine opening van de deur geschoven.

Hij draaide de sleutel om, greep een der zware wielen, die aan de buitenzijde van de deur bevestigd waren, deed een halve slag wentelen, waarop dadelijk een gonzend geluid werd gehoord; de deur begon langzaam op haar kolossale scharnieren te draaien.

Eindelijk was zij geheel open en nu vertoonde zich een zeer sterke kast, met wanden van bijna vier decimeters, uit staal en gewapend beton bestaande, afgewisseld met lagen asbest.

Deze ruimte was door stalen tussenschotten in vakken verdeeld en in een daarvan stond een kistje van gepolijst staal, dat Eckstein naar zich toetrok.

— Men zou niet zeggen, graaf, dat dit kistje, nauwelijks een handpalm lang, voor 800.000 francs aan juwelen bevat. Het is niet eens veel groter dan een sardineblikje, en ga nu uw gang, graaf.

— De sleutel, als ik u verzoeken mag? zei graaf Froitzheim, terwijl hij het kistje van de juwelier aannam.

Eckstein keek de graaf met grote verbazing aan, en hernam toen :

— De sleutel, graaf? Maar die heb ik toch niet! Zijne Hoogheid bewaart die toch immers zelf!

— Dat is waar! Hoe kon ik zo vergeetachtig zijn! riep graaf Froitzheim

uit. Nu, dan moeten de vier brillanten maar afzonderlijk in het vak worden gelegd !

En met deze woorden schoof graaf Froitzheim het marokijnen étui in de opening.

— En het kistje graaf ? kwam Eckstein tussen. Gij zijt vandaag bijzonder verstrooid.

— Het kistje? herhaalde de graaf langzaam. Wel, dat neem ik mee. Ik behoud het bij wijze van aandenken.

De juwelier staarde de graaf met open mond aan. Hij was vaalbleek geworden en stotterde :

— Excuseer mij, graaf, ik geloof, dat deze grap wel wat ver gaat.

— Het is in het geheel geen grap, waarde Eckstein, het is bloedige ernst! hernam graaf Froitzheim en hij liet het kistje bedaard in de buitenzak van zijn overjas glijden.

Met een gedempte kreet sprong Eckstein op de man toe, die tegenover hem stond.

Het volgende speelde zich in slechts enkele seconden af.

De graaf ving de juwelier als het ware op zijn rechtervuist op, die Eckstein terzijde van zijn kin trof.

De juwelier duizelde en zou op de granieten vloer gevallen zijn, als John Raffles, want de lezer zal wel begrepen hebben, dat het niemand anders was, hem niet in zijn krachtige armen had genomen en behoedzaam op de vloer had neergelegd.

— Het zou mij waarlijk leed doen, als ik die brave man ook maar een schram had doen oplopen, bromde Raffles voor zich heen. Hij zal wel een paar minuten buiten kennis blijven en dat is ruimschoots voldoende.

Hij trad haastig op de nog altijd openstaande kast toe, greep hier en daar nog een paar kleine étuis en liet deze bliksemsnel in zijn zakken glijden.

Het marokijnen étui ging dezelfde weg op. Toen verliet hij haastig de safe, drukte zachtjes de deur dicht, nam er de sleutel uit, die aan de beide anderen bevestigd was, besteeg de trap, zonder zich om de andere deur te bekommeren, volgde de gang en trad, volkomen kalm en zich zelf geheel meester, de winkel binnen.

Een paar bedienden keken wel wat verbaasd op, toen zij de gewaande graaf Froitzheim alleen zagen terugkeren, maar zij koesterden blijkbaar in het geheel geen argwaan.

Blijkbaar had hun patroon beneden nog iets te verrichten en zou hij wel dadelijk weer verschijnen.

Raffles knikte de bedienden uit de hoogte toe en richtte zijn schreden naar de winkeldeur. Maar eensklaps bleef hij als aan de grond genageld staan.

De deur ging open en op de drempel vertoonde zich zijn dubbelganger : graaf Froitzheim. Maar nu de echte !

HOOFDSTUK VI

ER OP OF ER ONDER

Enige ogenblikken bleven alle aanwezigen als stenen beelden op dezelfde plek staan.

Behalve Raffles zelf begreep blijkbaar niemand zo spoedig wat er eigenlijk geschiedde.

De echte graaf Froitzheim stond nog altijd met de zware, koperen greep van de geopende deur in zijn hand en keek verbluft naar zijn evenbeeld, dat thans ongeveer in het midden van de winkel stond.

Toen vroeg hij op luide toon, een stap naar voren doende :

— Wat heeft dat te betekenen? Moet het een grap verbeelden? Ik wist niet dat ik een dubbelganger had!

— Om u de waarheid te zeggen wist ik het ook niet, graaf ! hernam Raffles, behoedzaam een paar stappen naar voren doende, in de richting van de nog altijd geopende deur, waarachter de vrijheid wenkte.

Maar eindelijk schenen de bedienden uit hun verstening te ontwaken. Als bij instinct gevoelden zij, dat er hier bedrog gepleegd was, en de afwezigheid van de patroon verscheen hun thans in een geheel ander licht.

Een hunner trok een kleine revolver te voorschijn en schreeuwde :

— Geen stap verder, of ik schiet !

Door een paar zijwaartse passen stelde Raffles zich zo op, dat de bediende, die bijna tien meter van hem verwijderd stond, onmogelijk op hem kon vuren, zonder de kans te lopen, de echte graaf Froitzheim te treffen, die nu juist achter Raffles stond.

Maar de tweede winkelbediende was met een paar schreden op de lange tafel toegetreden, die als toonbank diende en had daar een verborgen kleine hefboom overgehaald.

Onmiddellijk begon de zware voordeur om haar hengsels te draaien, het volgende ogenblik zou zij in het slot vallen en dan was het lot van Raffles onherroepelijk beslist.

Er waren zeker wel tien bedienden in de zaak aanwezig, waarvan de meerderheid van revolvers voorzien was en daar hij geen andere uitweg wist dan de voordeur, zou men hem spoedig gevat hebben.

Raffles, die onmiddellijk het gevaar

begreep, dat hem dreigde, aarzelde geen seconde. Hij greep de stoel, die naast hem stond en wierp die met kracht in de richting van de deur, zodat het meubel werd ingeklemd tussen de deurpost en de deur zelve. De zware stoel kraakte, maar hij hield het uit.

Met een sprong als van een panter was Raffles bij de opening, na graaf Froitzheim terzijde te hebben geduwd, die hem de weg wilde versperren en het volgende ogenblik wipte hij op straat.

De auto wachtte een paar meter verder. Henderson, die de wagen bestuurd had en die de echte graaf Froitzheim had zien binnen gaan, had zich juist gereed willen maken, Raffles ter hulp te snellen toen deze op de auto kwam toesnellen. Daar de motor niet was afgezet, behoefde Henderson niets anders te doen dan in te schakelen. En op hetzelfde ogenblik dat Raffles met een sprong, die de beste acrobaat hem niet zou hebben verbeterd, over de rand van de auto wipte, schoot de wagen vooruit.

Op straat had men gelukkig niets gemerkt van het voorval dat zich binnen enkele seconden afspeelde, maar in de juwelierszaak van Eckstein was reeds alles in rep en roer.

Tevergeefs had de bediende met zijn revolver de vluchteling twee schoten achterna gezonden. Hij stond op de drempel van de deur en zou misschien zijn poging wel herhaald hebben, wanneer de drukte op straat hem daarvan niet terug had gehouden. Hij durfde niet schieten, uit vrees voorbijgangers te raken, maar bij gebrek aan beter hief hij een moorddadig geschreeuw aan, wees op de weggrijpende auto en brulde :

— Houd de dief ! Houd de schelm !
Daar gaat hij, in die lichtgele auto.

Onmiddellijk ontstond er een oloopje en iedereen schreeuwde en tierde, maar er waren ook lieden, die het niet bij schreeuwen lieten, maar onmiddellijk tot de achtervolging overgingen. En die lieden beschikten over auto's wat

de zaak er voor de vluchteling niet beter op maakte.

Henderson scheen zijn instructies te hebben gekregen en stuurde de renwagens met vaste hand door de Breite Gasse.

Twee zijstraten voorbij de plek, waar zich de winkel van Eckstein bevond, kwam een man op de auto toevliegen, die aanstonds vaart minderde en sprong lenig als een kat op de treeplank, opende het portier en nam naast Raffles plaats. Het was Brand.

Raffles had zich een ogenblik omgewend en keek over de rand van de open auto naar zijn achtervolgers.

Voor zover hij kon waarnemen hadden drie automobilisten de achtervolging opgenomen, een grote limousine, een grijze tourwagen en een ouderwets wagentje met drie wielen.

Wat dit laatste betreft, koesterde Raffles geen vrees, maar anders gesteld was het met de twee andere, grote nieuwe sleën, die wel een behoorlijke snelheid zouden kunnen ontwikkelen. Over die snelheid viel intussen slecht te oordelen, want wegens het drukke verkeer durfden de bestuurders blijkbaar niet al te snel rijden.

Het geschreeuw dat voor de winkel van Eckstein was aangeheven, was al zeer spoedig niet meer te horen, maar Raffles begreep maar al te goed, dat de politie op dit ogenblik reeds gewaarschuwd moest zijn en dat men waarschijnlijk ook de juwelier reeds in zijn eigen safe gevonden had, die natuurlijk aanstonds had verteld, hoe de vork aan de steel zat.

Brand, die al die tijd in grote spanning de terugkomst van Raffles op de afgesproken plek had afgewacht, en die eveneens achter zich gekeken had, vroeg na enige ogenblikken:

— Is er iets onverwachts gebeurd, Edward, dat wij die grote haast moeten maken ? Het heeft er veel van, of wij op de vlucht zijn !

— Dat zijn wij ook, mijn waarde, antwoordde Raffles lakoniek. Alles ging uitstekend, Eckstein wees mij zelf de weg naar de safe, waar de diamanten

van de Aartshertog bewaard worden, hij deed zelfs alle deuren voor mij open, hij gaf mij zelfs eigenhandig het kistje over, waarin de juwelen bewaard worden en ik was al weer veilig en wel in de winkel, na de brave juwelier een onschuldige klap tegen de kaak te hebben gegeven, die hem van zijn positieven beroofde, toen ik eensklaps te staan kwam tegenover... raad eens wie?

— De aartshertog! riep Brand verschrikt uit.

— Nog erger! Tegenover zijn adjudant, mijn dubbelganger, graaf Froitzheim.

— Alle duivels! riep Brand onthutst. Wat gebeurde er toen?

— Ja, wat zou er wel gebeurd zijn! De winkelbedienden zagen ons samen en daar zij nu juist geen ezels waren, begrepen zij aanstonds, dat een van die beide graven onecht moest zijn. En dat moest ik wel wezen, omdat hij zoeven pas de winkel was binnengekomen en wijl ik was teruggekeerd, zonder juwelier, met wie ik naar het keldergewelf was afgedaald. Een van de jongelieden hanteerde op niet onverdienstelijke wijze zijn revolver, schoot het wapen tweemaal op mij af, maar miste gelukkig, al was het dan ook op een streep na. De andere bracht een mechanisme in beweging, waardoor de deur, die de echte graaf Froitzheim had open laten staan, vanzelf weer dichtging, en als ik niet snel een stoel had genomen en tussen de deur en de sponning had geworpen, dan zou ik daar waarschijnlijk nog zijn. Gelukkig was Henderson op zijn post en wij konden de vlucht nemen.

— Nu, ik denk dat dit avontuurtje ons zal heugen, zei Brand hoofdschuddend.

— O, het is nog niet afgelopen. Wij zijn Zwitserland nog niet uit, hernam Raffles droogjes.

— Kortom, het is een volkomen mislukking, nietwaar Edward?

— Ik vraag wel excuus, dat heb ik niet gezegd. Je kunt toch bezwaarlijk

van een mislukking spreken, nu ik dit in mijn zak heb?

Raffles stak de hand in de zak van zijn overjas en haalde er het kleine, gepolijst stalen kistje uit, hetwelk Eckstein hem zelf ter hand had gesteld.

— Wat is dat? vroeg Brand. Wat zit daar in?

— Voor 800.000 frank aan juwelen.

— Mijn hemel, dat is, geloof ik, alles wat hij aan kostbaarheden bezat; kon Brand niet nalaten op een toon van beklag uit te roepen.

— Geen sprake van, mijn waarde. De aartshertog bezit diamanten en ander edelgesteente tot een bedrag van minstens het viervoudige. Het is waar, dat zij niet alle bij Eckstein te bewaren zijn gegeven, maar al was dat wel het geval, dan zou mij mijn daad nog volstrekt niet berouwen.

— Maar waar rijden wij in 's hemelsnaam naar toe, riep Brand eensklaps.

— Dat interesseert mij voor het ogenblik minder; het is mij voldoende, dat wij zeer hard ergens vandaan rijden. Henderson kent hier goed de weg, tot ons geluk en hij doet natuurlijk vóór alles moeite uit Bern te komen. Zijn wij eenmaal buiten de stad, dan zal alles zich nog wel ten beste schikken.

— Maar je weet toch, welke richting wij inslaan?

— Ja, dat wel; wij rijden in zuidelijke richting, dat wil zeggen, naar Thun.

— Veronderstel, dat wij zonder kleerscheuren die plaats bereiken, wat dan?

— Dan blijven wij doorrijden.

— Waarheen?

— Dat weet ik niet; het is van volkomen ondergeschikt belang.

— Je denkt er luchtig over. En als ze ons inhalen?

— Waarom zouden ze ons inhalen?

— Waarom? Lieve hemel! omdat zij harder rijden dan wij.

— Dat is zo goed als onmogelijk. Wij hebben gelukkig een renwagen onder onze voeten, die zeer gemakkelijk honderd-twintig kilometer per uur haalt.

— Er zijn wagens, die de 150 halen.

— Ben je weer in de contramine? Ze-

ker zijn er van die wagens, maar die worden uitsluitend gebruikt op wedstrijd-circuits en men heeft ze maar niet zo spoedig bij de hand. Als wij maar eerst de nodige afstand hebben weten te brengen tussen ons en onze achtervolgers, dan is de rest kinderspel. Wij zullen, zodra wij daartoe gelegenheid hebben, de kleur van de wagen

veranderen, ik zal mijn vermomming afwerpen en daar niemand jouw gelaats-trekken gezien heeft, zal die ontvluchting niet zo moeilijk vallen.

De naaste toekomst zou echter leren, dat Raffles in dit speciale geval misschien wel wat al te optimistisch geoordeeld had...

HOOFDSTUK VII

OP HET NIPPERTJE

Men was reeds de grens van de stad genaderd en Henderson was met vliegende vaart over een van de prachtige bruggen gereden, die hier over de Ahr geslagen zijn. Hij volgde nu de weg, die langs de linkerover van deze rivier naar Thun voert en die door dalen en over heuveltoppen leidt. De weg is breed en goed geplaveid en Raffles twijfelde er dan ook geen ogenblik aan, of hij zou, nu hij eenmaal Bern achter zich had gelaten, met niet al te veel moeite Zwitserland kunnen verlaten.

Op een eenzame plek van de weg zouden zij eenvoudig stoppen, de schotten van de wagen zouden, door een kleine hefboom in werking te stellen, door een wand van een andere kleur worden vervangen en de auto zou van lichtgeel, donkerrood worden. Er bevond zich een geheime bergplaats in, volkomen onvindbaar voor wie het ge-

heim niet kende, en daarin zouden de juwelen verborgen worden. Tenslotte zou Raffles hierdoor de gelegenheid krijgen zijn vermomming af te werpen, de valse passen zouden hun dienst weer bewijzen. Henderson zou zijn lichtgroen uniform uittrekken, ergens verbergen en daarvoor in de plaats een donkerbruine aandoen en het zou een knappe politieman moeten zijn, die dan nog het bedrog ontdekte.

Maar er was een klein bezwaar en dat bezwaar had de vorm aangenomen van twee auto's die op ongeveer een kilometer afstand achter de renwagen snel over de straatweg vlogen.

Weliswaar schenen deze wagens niet zo snel te lopen als de auto van Raffles, maar het scheelde toch maar weinig, en dit moest inderdaad een ernstig gevaar worden genoemd, want nu zou men uren en uren achtereen moeten

rijden, alvorens er gelegenheid bestond, zonder kans van te worden ingehaald, het uiterlijk van de wagen te veranderen. Zijwegen waren er voorlopig niet, tenminste niet, die voor een auto rijdbaar waren en men zou dus de straatweg onmogelijk kunnen verlaten.

En dit was des te noodlottiger, daar radio, telefoon en telegraaf natuurlijk reeds in werking waren gesteld, die de tijding van de stoutmoedige roof in de juwelierszaak van Eckstein reeds naar alle windrichtingen zouden hebben rorndgebazuid. Overal, in geheel Zwitserland, zouden de politie-autoriteiten binnen een half uur gewaarschuwd zijn en aan de grens zou men nauwkeurig achtslaan op alle lichtgele auto's met drie reizigers, van wie er een zeer veel geleek op graaf Froitzheim en de chauffeur een lichtgroene uniform droeg.

Er schoot dus voorlopig niets anders over, dan zo hard mogelijk door te rijden, in de hoop dat de beide gesignaleerde auto's de achtervolging spoedig zouden opgeven, zodra men zag, dat die toch hopeloos was.

Maar daar leek het voorlopig nog volstrekt niet op. Integendeel, het scheen dat de chauffeurs van de beide grote wagens er alles op gezet hadden, om de vluchtelingen in de halen.

De wagen van Raffles reed thans met een gemiddelde snelheid van bijna negentig kilometer over de weg. Het was een groot geluk, dat zij betrekkelijk weinig voertuigen inhaalden of passeerden, want op de duur zou deze vaart wel eens noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Ieder ander chauffeur dan James Henderson zou ook waarschijnlijk geweigerd hebben met zo'n duivelse snelheid te rijden over een weg, die onophoudelijk zigzagde, kronkelde, lussen en bochten beschreef en soms op een slang geleek die zichzelf in de staart bijt. De weg geleek hier bijzonder veel op de befaamde serpendines van de Lötschberg.

En zo kon het dan niet uitblijven of enkele malen zagen de vluchtelingen bijna vijfhonderd meter boven zich,

op dezelfde weg, die zij volgden, de beide achtervolgende auto's. En toch waren zij dan gescheiden door een afstand van minstens drie kilometers.

Ongeveer halverwege tussen Bern en Thun bedroeg de afstand, die de vluchtelingen van hun achtervolgers scheidde, reeds bijna tien kilometers.

De wagen had thans de laagvlakte bereikt en overal strekten zich verrukkelijke bossen uit, afgewisseld met bloeiende landouwen en malse weiden. De zon begon naar de kim te nijgen. Nog één uur en zij zou achter de heuvelen in het westen zijn verdwenen.

Maar op dat moment deed zich het noodlottige incident voor, dat het gehele ontvluchtingsplan in duigen dreigde de werpen. Op ongeveer vijf kilometer van Thun kwam hun een motorrijder tegemoet.

De man behoorde zeker tot het gilde der Zondagsrijders, want hij was zijn stuur nog niet al te goed meester en zwaaide op tamelijk gevaarlijke wijze over de weg heen en weer.

Hij bereed een zware Pope, een machine van tien paardenkracht en hij was gekleed in een lichtgele motorjekker, terwijl zijn hoofd op het gezicht na, schuil ging in een geel lederen motorkap, waaraan een vervaarlijke stofbril was bevestigd.

Henderson matigde de vaart van de wagen enigzins en hield, volgens de regelen van het verkeer de rechterzijde van de straatweg.

De motorrijder echter, wellicht zenuwachtig geworden door de plotselinge verschijning van de renwagen, zwaaide zo hevig, dat hij op het linker weggedeelte terecht kwam en het had er alle schijn van, alsof hij aan de andere zijde langs de auto trachtte heen te komen, misschien wel om de smalle rijweg in te slaan, die een weinig verderop begon.

Henderson temperde nog meer de vaart van zijn wagen, daar hij een aanrijding voorzag, maar op hetzelfde ogenblik wierp de motorrijder opnieuw het stuur om en een seconde daarop had de botsing plaats.

Op het laatste oogenblik had Henderson zoveel mogelijk naar rechts uitgehaald, sterk remmende, maar hij had daarbij toch niet kunnen voorkomen, dat het rechtervoorwiel met kracht tegen een kilometerpaal aanbotsde.

Er deed zich een gekraak horen en de wagen stond stil.

Maar dit was niet alles.

De motorrijder had eveneens geremd, maar hij was nietemin met een tienmijs vaart tegen het voorste gedeelte van de renwagen gebotst en zijn machien was volkomen vernield. Hij zelf was er betrekkelijk goed afgekomen, op enige schrammen en builen na. Hij stond op en ging hinkend en strompelend naar de rand van de weg, waar hij zich van zijn motorkap begon te ontdoen. Hij vertoonde het bleek, ontwaan gelaat van een jongeman van omstreeks vijf en twintig jaar.

Henderson was onmiddellijk uitgestegen en onderzocht de aangerichte schade. Het was ernstig genoeg; niet alleen was het rechterwiel geheel geblokkeerd, maar de vooras was gebogen en de verbinding met de stuurstand had zwaar te lijden gehad, daarenboven was de radiator ingedrukt, kortom er viel niet aan te denken, de auto in deze staat te gebruiken en het zou wel uren duren, eer zij in zoverre was opgelapt, dat zij weer bestuurbaar werd.

Met enige woorden deelde Henderson dit aan Raffles mee, die zich in de auto had opgericht en met opeengeklemd lippen naar de uiteenzetting luisterde.

Toen Henderson had uitgesproken, stapte Raffles uit, ging op de motorrijder toe, die met zijn zakdoek zijn geschramd gezicht bette en zei ernstig:

— Doet u lang aan motorrijden, mijnheer, als ik u vragen mag?

— Ik rijd al een maand, mijnheer, antwoordde de jongeling, die het onheil had aangericht op benauwde toon.

— Zo, zo? hernam Raffles. Neem dan deze goede raad van mij aan, mijnheer, beproef het gedurende de eerstvolgende maanden eens met een kinderwagen. Ik geloof dat u de regels van de weg niet goed kent en om u de waarheid te

zeggen, had ik wel lust u een pak voor de broek te geven.

— Wil ik het even doen, Mylord? vroeg Henderson gretig en hij maakte reeds aanstalten zijn mouwen op te stropen.

— Neen, James! antwoordde Raffles, zonder zijn kalmte te verliezen, want ik vrees, dat deze jongeheer in dat geval meer zou hebben aan een ambulance dan aan een kinderkoets. Wij hebben nu wel wat anders te doen. De auto is zeker onbruikbaar?

— In deze toestand zeker, Mylord.

— Kom dan snel mee.

En zonder zich verder om de ongelukkige Zondagsrijder te bekommeren, namen de drie mannen snel ieder een van de valiezen, die in de beschadigde auto stonden en haastten zich verder.

De weg, zeer eenzaam op deze plek, liep hier door een prachtig bos van opgaand geboomte, dat in vele richtingen door dwarswegen doorsneden werd. Na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, waarbij zij de hoofdweg zorgvuldig vermeden, stond Raffles eensklaps stil en bleef in luisterende houding onbeveeglijk staan.

Op enige afstand klonken schoten.

— Wat is dat? vroeg Brand tamelijk ongerust.

— Geweerschoten! antwoordde Raffles kortaf.

— Jagers?

— Neen, het klinkt niet als schoten van een jachtbuks, het zijn militaire geweren! Luister maar naar de droge knal als van een zweepslag. En daar, mitrailleurs!

— Wat is dat nu! Dat is toch onmogelijk! riep Brand.

— Waarom zou het onmogelijk zijn? Het is integendeel zeer verklaarbaar; ik las gisteren juist in een der Zwitserse bladen, dat de grote manoeuvres hier in de buurt en verder in de Berner Alpen vandaag zouden beginnen.

— Komaan, dat ziet er goed voor ons uit, bromde Brand. Die vervloekte motorrijder.

— Mylord had ongelijk door mij te

beletten, dat uilskuiken een pak slaag te geven, gromde Henderson.

— De auto's die ons achtervolgd hebben, kunnen over een kwartier de plek bereikt hebben, waar onze auto gestrand is, hernaam Brand, en ik zou wel eens willen weten, hoe wij nu te voet verder moeten komen.

— Als wij maar eerst Thun bereikt hebben, dan is alles in orde.

— Ik wil het aannemen, maar hoe komen wij daar zonder tien maal te zijn aangehouden?

— Er is misschien nog wel een middel, als wij ons maar tot het vallen van de avond in dit bos verborgen weten te houden. Het begint al donker te worden.

Intussen werd het geweervuur steeds heviger; het was duidelijk, dat er in de onmiddellijke nabijheid een groot schijngevecht geleverd werd.

Plotseling stormde er bijne een halve compagnie soldaten op een honderd pas afstand van de vluchtelingen voorbij, die blijkbaar in een inzinking van het terrein verborgen hadden gelegen en nu een stormloop op de vijandelijke stelling ondernamen. Het duurde niet lang, of de soldaten in hun grijze uniformen waren tussen de bomen verdwenen.

De mitrailleurs knetterden en nu klonk boven alles uit het gedonder van het grof geschut. Nog altijd kwamen er, moeielijk strompelend, afzonderlijke manschappen voorbij, die zeker uitgeput waren door de vermoeienissen van de dag en ook tal van zogenaamde «lijntrekkers», die liever lui dan moe waren, in deze hitte een vijandelijke stelling te bestormen.

Maar eindelijk schenen ook de laatsten voorbij getrokken te zijn en nu gingen de drie mannen haastig verder het bos in en ont deden zich op een eenzame plek zo snel zij konden van hun vermomming.

De lichtgroene livrei, het zwarte costuum van Raffles en de lichtgrijze overjas van Brand werden in een kuil in de grond gelegd en zorgvuldig dichtgedekt met aarde, takken en bladeren.

Raffles liet snel zijn gelaat een gehele verandering ondergaan en vlug trokken de mannen de kleren aan, welke zich in de valiezen bevonden. Het kistje met diamanten werd geopend en de kostbaarheden werden over de drie mannen verdeeld, waarna het kistje zelf in de beek werd geworpen, die op een paar meters afstand door het bos stroomde.

Juist op dat ogenblik werd «verzamelen» geblazen, van alle kanten weerklonk het luide hoorngeschal en bijna onmiddellijk werd het vuren gestaakt.

Voor die dag schenen de manoeuvres beëindigd te zijn.

De drie mannen waren nog enige tijd voortgelopen en stonden nu aan de zoom van het bos en aan de rand van een uitgestrekte weide.

Hier waren een groot aantal wagens geplaatst, behorende tot de trein van een der beide strijdende partijen: munitiewagens, rijdende keukens, wagens voor het aanleggen van veldtelefoon, schijnwerpers met alle toebehoren en andere voertuigen.

Ongeveer op het midden van het veld stond een tamelijk grote tent en dicht daarbij stonden een tweetal vliegmaschinen blijkbaar zoeven neergestreken, want er stapten enige officieren uit, die hun vliegekleding aanstonds uittrokken, daar de warmte inderdaad zeer drukkend was. Van alle kanten kwamen soldaten aanlopen, die hun zware uitrusting aflegden en zich onmiddellijk, ten uiterste vermoeid, in het gras lieten neervallen.

Er steeg rook uit alle keukenwagens en het was dus diudelijk, dat de manschappen aanstonds zouden gaan eten. Er was slechts weinig publiek op deze eenzame plek aanwezig en dat werd door de uitgezette schildwachten op eerbiedige afstand gehouden.

— Een van die vliegmaschinen moeten wij hebben, zei Raffles zachtjes, maar op vastberaden toon. Daarmee kunnen wij ons redden. Ik meende er zoeven reeds een gehoord te hebben en dat bracht mij dadelijk op het denkbeeld

ons met een van die toestellen in veiligheid te brengen.

— Maar dat is immers onmogelijk, Edward, kwam Brand verschrikt tussen. Men zal ons dadelijk aanhouden, wij worden gefouilleerd, misschien houden zij ons wel voor spionnen.

— Wij zullen wachten tot de duisternis geheel gevallen is en gebruik maken van de omstandigheid, dat alle soldaten zeer vermoed zijn en wel aanstonds in slaap zullen vallen. Zij zijn bezig met het opzetten van de tenten, zoals je ziet.

Inderdaad verrezen allerwege de donkergele tenten als paddestoelen uit de grond, waarin de manschappen de nacht zouden doorbrengen. Hier en daar werden de kampvuren ontstoken en het was inderdaad een fantastisch schouwspel de manschappen van twee regimenten op oorlogsterkte daar verenigd te zien, op die grote weide, aan alle kanten door bomen omgeven.

Het was duidelijk, dat de achtervolgers in hun auto's het spoor voor het ogenblik bijster waren geworden, zelfs al hadden zij het wrak van de auto gevonden, maar de drie mannen behoeften er niet op te rekenen, dat deze betrekkelijke veiligheid lang duren zou, want de politie zou, misschien door de militairen geholpen, zodra zij gewaarschuwd was, wel een klopjacht door het bos gaan houden.

Het was er nu bijna volkomen duister en snel werd er een plan van aanval beraamd. De drie mannen legden zich in hinderlaag, dicht bij de plek, waar zij telkenmale een der schildwachten hadden zien passeren, een reusachtig gebouwde kerel.

Toen de man weer voorbijkwam, sprong Henderson uit de duisternis overeind en velde de schildwacht met een goed gerichte kaakslag, die hem ter aarde deed tuimelen. In een oogwenk was de man gekneveld en geboeid, voor hij een kreet had kunnen slaken, en nu kropen de drie mannen

als slangen door het hoge gras naar het midden van de uitgestrekte weide.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat het nieuwe maan was en dat de weide alleen en dan nog schaars verlicht werd door de weinige kampvuren, die overigens één voor één uitdoofden. Zo bereikten zij een van de beide vlieg-machines.

Waarschijnlijk met het oog op het standvastige fraaie weer, had men het niet nodig geoordeeld, de vliegtuigen onder dak te brengen en alleen het uitstekend gedeelte van de motor was met zeildoek overdekt.

Er liep een soldaat met een geweer op de schouder bij één der machines op en neer, maar hij deelde spoedig het lot van zijn makker; een vuistslag van Henderson deed hem zonder een klap te geven ter aarde storten. Ook deze man werd de mond gesnoerd, opdat hij geen ontijdig alarm zou maken en daarop klommen Raffles en Brand als katten aan boord van het toestel.

Een paar seconden waren voldoende om hun de plaatsing der verschillende hefboomen te doen ontdekken. Henderson greep met zijn krachtige vuisten een der schroefbladen en trok de schroef met kracht naar beneden, zodat de motor direct aansloeg.

Aanstonds wentelde de grote schroef met razende snelheid rond en Henderson had maar juist de tijd onder het draagvlak door te duiken, een der tussenpijlen te grijpen en zich in het toestel te hijsen, want reeds rolde de eendekker op zijn driewielen over de grasvlakte.

Het geweldige lawaai van de motor had natuurlijk in een ommezien alle mannen op de been gebracht, maar zij kwamen te laat, reeds verhief het toestel zich trots in de lucht en zweefde een ogenblik later boven de toppen der bomen, welke de weide omringden.

Nadat Brand de elektrische lichtinstallatie ontdekt had, kon Raffles, op het compas sturende, in zuidelijke

richting aanhouden. In twee en een half uur legde hij de afstand af, die Thun van Genua scheidt. Hij streek neer om bij twaalven in de nacht op een hoogvlakte in de buurt van San Martino, nauwelijks een half uur gaans van de zoeven genoemde havenplaats af en daar waren de drie avonturiers wel genoodzaakt de machine aan haar lot over te laten, met de wetenschap, dat zij bij het krieken van de volgende dag ontdekt zou worden; de Italiaanse autoriteiten moesten dan maar voor de terugzending zorgen.

De drie mannen brachten de nacht in een klein logement door en zodra de volgende dag de zon boven de kim rees, begaven zij zich naar de haven en eisten hun motorboot op.

Nauwelijks waren zij vijf minuten uit de kust, of de havenmeester van Genua ontving telegrafisch bevel, dat geen enkel vaartuig tot nader order en zonder deugdelijk te zijn onderzocht, mocht vertrekken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Onraad op Drummond Hall

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Miljoenen-erfenis
2002. — De gestolen Dolk
2003. — Een Inbraak met gevolgen
2005. — Zonderlinge Epidemie
2006. — Een droeve Huwelijksdag
2007. — De Wraak der K. K. K.
2008. — Twee Doodsvijanden
2009. — De Meester herleeft
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val
2011. — Raffles en Amor
2012. — Nicholson juicht te vroeg
2013. — De Broeder van Nicholson
2014. — Avontuur in België
2015. — De Moord in Kamer 13
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt
2020. — Bloed en Goud
2021. — De buitenste Duisternis
2022. — De Waanzinnige
2023. — De gestolen claim
2024. — De Bergduivel
2027. — Het Geheime Document
2028. — De Redding van « Goudhaar »
2029. — « Goudhaar »
2030. — De Smokkelkoningin
2031. — De Misdaad in de trein
2032. — De Revue-Girl
2033. — Professor Shirley
2034. — De Kit van Wong Li
2035. — De Gewaande Radjah
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
2037. — De Duivels van de Gele Zee
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
2039. — Vijftig tegen één
2040. — Ilona, de avonturierster
2041. — De Kelder des Doods
2042. — De onverwachte terugkeer
2043. — Rode Bill krijgt een lesje
2045. — Zwarte Anna
2046. — Het Juweel van Prins Omar
2047. — Gevaarlijk spel
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
2049. — De Bende van Myra Bonati
2050. — Merry-Kid de verklikker
2051. — Het Verlaten Slot
2052. — De Riolen van Parijs
2053. — Rovers en Verraders
2054. — Een documentenjacht
2055. — De Verijdelde Ontvoering
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
2057. — Een Mislukte Samenzwering
2058. — De Kool des Doods
2059. — Jacht op Fortuin
2060. — De Gouden Wisselbeker
2061. — Een Fatale Vrouw
2062. — Een moderne Blauwbaard
2063. — Een Geheimzinnige Moord
2064. — Een Spaans Drama
2065. — Een merkwaardige diefstal
2066. — Spoken op Marshy Manor
2067. — Chantage en Hypnose
2068. — De Lokstem van het Goud
2069. — Het Geheim van de Boekenkist
2070. — Het Revolutie Complot
2071. — Het Verlaten Huis
2072. — Het Spel met de Dood
2073. — Het Verstoorde Feest
2074. — Russisch Goud
2075. — Een Moderne Robinson
2076. — De Moord in Fenchurch Street
2077. — Het Vioolwonder
2078. — De Raadselachtige Moord
2079. — Een Avontuur in China
2080. — De Verborgen Schat</p>	<p>2081. — De Chinese Schatkamer
2082. — De Bende van de Gouden Ster
2083. — Sensatie in de Opera
2084. — De Folterkelder
2085. — De Bedrieger bedrogen
2086. — De Geheimen van Parijs
2087. — Speelzucht en Misdaad
2088. — De Diamanten Spin
2089. — Een duivelse Uitvinding
2090. — Parijse Autobandieten
2091. — Het Trio Desmond
2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2093. — Als het Goud lokt
2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2095. — Wie was de Derde Man?
2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2098. — Rumoer om de Derby
2099. — Gevaren van de Wereldstad
2100. — Moderne Piraten
2101. — Het Filmkasteel
2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2103. — Een Onderaards Drama
2104. — De Verzonken Metropolis
2105. — De Vreemde Chauffeur
2106. — De Moord in het Cabaret
2107. — De Negende Steen
2108. — Onraad in Hollywood
2109. — Ossenkop; gang 5
2110. — De Bende van de « De Ratten »
2111. — Het Avontuur in Hollywood
2112. — De Bende van de Gouden Spin
2113. — Irma Sandrina
2114. — In de val gelokt
2115. — Om een kwart miljoen dollars
2116. — De Giftgas-centrale
2117. — Een mislukte ontvoering
2118. — De Verdwenen Kleindochter
2119. — Helicopter-bandiet
2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2121. — Vrouwelijk Lokaas
2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2123. — In het Hol van de Leeuw
2124. — Een Patient verdween
2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2126. — De pseudo uitvinder
2127. — De Zwarte Kaper
2128. — Moderne Schatgravers
2129. — Liefde en Kunst
2130. — De Moord in Kew Gardens
2131. — De Tijdbom
2132. — Antiquiteiten en Liefde
2133. — De Verijdelde Ontvoering
2134. — Drie Hotelratten
2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2136. — De Bloedraad
2137. — Een merkwaardig Duel
2138. — Giftgasbandieten
2139. — Een wanhopige ontsnapping
2140. — De Erfenis der Caraïben
2141. — Het Drama in Cromwell Street
2142. — Het einde van een schurk
2143. — In het barre Noorden
2144. — Misdadige Onschuld
2145. — De Duivel in de Vrouw
2146. — Het Spook van Sèvres
2147. — De Dubbelganger</p>
	IN VOORBEREIDING :
	<p>2148. — Onraad op Drummond Hall
2149. — Amor en Juwelen
2150. — Het geheim van de Grot</p>